НАРОДНА АРМІЯ

14 червня, 2018

#24 (5556)

УКРАЇНА НЕМИНУЧЕ УВІЙДЕ ДО СКЛАДУ НАТО

стор. 3

Міс «Берегиня в погонах-2018» — старший солдат Світлана Кривіцька (м. Вінниця)

ОСЬ ТАКІ КОРОЛЕВИ СЛУЖАТЬ У НАШОМУ ВІЙСЬКУ

НА СЦЕНІ — ВИШУКАНІ СУКНІ ТА ЯСКРАВИЙ МАКІЯЖ, ЗА ЛАШТУНКАМИ — РОЗМОВИ ПРО ДИВОВИЖНІ СПАСІННЯ НАШИХ ВОЇНІВ НА ПЕРЕДОВІЙ...

стор. 12-13

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

УКРАЇНЦІ ЗДОБУЛИ «ЗОЛОТО» ПІД ЧАС МАРШ-КИДКА ПОРАНЕНИХ ВЕТЕРАНІВ ТА УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ

Україну на змаганнях представляли шість учасників бойових дій на Сході країни

У масштабному і престижному заході Cateran Yomp 2018, який нещодавно проводився в горах Шотландії, взяли участь військовослужбовці десяти країн НАТО та цивільні спортсмени з різних країн світу. Загалом залучалося понад дві тисячі осіб

Україну на змаганнях представляли шість учасників бойових дій на Сході країни, троє з них — діючі офіцери Десантно-штурмових військ Збройних Сил, двоє — звільнені в запас та представник Національної гвардії.

Слід наголосити, що головний склад команди становили саме десантники — майор Олексій Коротченко та старший лейтенант Олексій Чушкін, які проходять службу у 81-й окремій аеромобільній бригаді ДШВ ЗС України. А майор Сергій Романовський свого часу командував ротою у 80-й, тоді ще аеромобільній (тепер окрема десантно-штурмова) бригаді. Після важкого поранення та втрати кінцівки в боях на Луганщині, відважний офіцер продовжив службу в Національній академії сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного. Сьогодні він передає свій досвід молодим курсантам, веде активний спосіб життя, продовжує виконувати стрибки з парашутом.

За умовами марш-кидка, учасникам необхідно було у складі команди подолати відстань у 54 милі (87 кілометрів). Для здобуття нагороди найвищої проби належало пройти дану дистанцію менш ніж за 24 години. Українці зробили це за 23 години. При цьому майже половині учасників марш-кидка з інших країн не вдалося підкорити дистанцію, повідомляє прес-служба командування ДШВ ЗС України.

Учасникам необхідно було подолати відстань у 87 км. Наша команда пройшла цю дистанцію за 23 години

Десантники розповідають, що гірський маршрут був досить важким та складним. Проте по всій дистанції марш-кидка стояли пункти, де учасники змагань мали змогу відпочити й перекусити, поповнити запас води.

— Було досить складно, однак цікаво. Особливо запам'яталися досить круті підйоми, їх було десь чотири, по 800 метрів кожен. Однак ми це змогли. Ми показали хороший результат, діяли однією командою, як заведено у нас у ДШВ, — розповів старший лейтенант Олексій Чушкін.

«ПІДХІД ВЗАЄМОРОЗУМІННЯ ТА ПІДТРИМКИ ЗАВЖДИ БУДЕ В ОСНОВІ УКРАЇНСЬКО-МОЛДОВСЬКИХ ВІДНОСИН У СФЕРІ ОБОРОНИ»

Про це під час зустрічі з Міністром оборони Республіки Молдова паном Eудженом Стурзою в Одесі сказав Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

— Україна дотримується чіткої позиції, яка заснована на принципах поваги до територіальної цілісності та суверенітету Республіки Молдова. Придністров'я є невід'ємною частиною Молдови, — зазначив Міністр оборони України. — Ми робитимемо все можливе, аби допомогти у відновленні територіальної цілісності Молдови та підтримати її в подальшому. Ми дотримуємося спільного воєнно-політичного курсу на європейську та євроатлантичну інтеграцію і будемо на взаємовигідній основі розвивати наші збройні сили за стандартами НАТО. Такий підхід дружби, взаєморозуміння та підтримки завжди буде в основі українсько-молдовських відносин у сфері оборони.

ВІЙСЬКОВА ПРОКУРАТУРА ВИЯВЛЯТИМЕ «ТУРИСТІВ» ЗІ СТАТУСОМ УБД

Військова прокуратура Західного регіону України почне розслідувати випадки незаконного отримання військовослужбовцями статусу учасника бойових дій (УБД), повідомила прес-служба установи. «Було встановлено, що серед діючих і звільнених військовослужбовців — учасників АТО виникла соціальна напруга, викликана фактом отримання окремими військовими статусу УБД», — заявили у військовій прокуратурі.

У заяві прокуратури навели приклади таких зловживань. Окремі військовослужбовці отримали статус УБД після перебування у відрядженні в район проведення АТО, термін якого становив усього 3–5 днів. Більше того, деякі лише формально були включені до складу сил і засобів, які залучалися, й брали безпосередню участь в АТО.

«ПОДАРУНОК» ДЛЯ РОСІЇ У 90 КІЛОГРАМІВ ТА 17 500 СТОРІНОК

Поданий до Міжнародного суду ООН Меморандум у справі України проти Росії щодо порушення Міжнародної конвенції про заборону фінансування тероризму та Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм расової дискримінації складається з 17 500 сторінок тексту, що міститься в 29 томах вагою 90 кілограмів. Про це повідомив у Twitter Міністр закордонних справ України Павло Клімкін.

До речі, Міжнародний суд ООН визначив як дату для подання Меморандуму у справі України проти Росії щодо порушення Міжнародної конвенції про заборону фінансування тероризму та Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм расової дискримінації 12 червня, коли відзначається державне свято Російської Федерації — День Росії.

ЗА РІК ДІЇ БЕЗВІЗУ ПОНАД ПІВМІЛЬЙОН УКРАЇНЦІВ ПЕРЕТНУЛИ КОРДОН КРАЇН ЄВРОСОЮЗУ, НЕ ОТРИМУЮЧИ ВІЗ

«Що відбулося за цей рік? Кордон перетнули 20 мільйонів українців. Рахується не кількість українців, а кількість перетину кордону, бо деякі могли це зробити кілька разів. Але 555 тисяч українців перетнули кордон, не отримуючи віз. Одержали біометричні паспорти, прийшли і як поважні громадяни поважної країни поїхали у Європу. Я дуже радий цьому», — зазначив Президент України Петро Порошенко.

Глава держави особливо підкреслив, що за останні роки в Україні сталися величезні зміни, було реалізовано низку необхідних реформ для запровадження безвізового режиму. Відбулося підписання Угоди про асоціацію, запровадження зони вільної торгівлі (ЗВТ) із країнами ЄС. І все це — попри шалений опір країни-агресора та організовані російськими політтехнологами фейкові референдуми у державах Євросоюзу.

«1 вересня вступила в силу ратифікована Угода про асоціацію, складовою частиною якої є поглиблена і всеохоплююча зона вільної торгівлі. Що таке безвіз, Угода про асоціацію та ЗВТ? Це остаточне «прощавай» Радянському Союзу. І я думаю, що тому такою болісною була реакція на мій виступ рівно рік тому на Європейській площі. Місце виступу також було символічним, — сказав глава держави. — Це не проти росіян, бо ми їх також вітаємо в Європі. Тільки змінюйтеся так, як змінюються українці».

Президент підкреслив, що вільний рух товарів і послуг та вільне пересування — одні з головних ступенів свободи людини, і їх реалізації сприяють саме безвіз та ЗВТ, повідомляє прес-служба глави держави.

Та, попри ці досягнення, перед країною стоїть іще чимало викликів, тому Україна має бути готовою до їх подолання. «Нам треба бути готовими до дуже ретельної, дуже важкої боротьби. Для того, щоб ми захищали спільно, разом із вами, європейське майбутнє України. І ми його захистимо. Бо правда з нами. Бо нас більше. Бо ми маємо абсолютно переконливі аргументи», — сказав він.

Президент також нагадав, що у питанні скасування візового режиму було чимало скептиків. Вони висловлювали сумнів щодо необхідності запровадження електронних декларацій і публічного звітування про наявні статки, адже, мовляв, «безвіз нам усе одно не дадуть».

«Моя відповідь була дуже проста. Перше: кишені треба вивертати, якщо ви працюєте на державній службі. І це абсолютно нормальна традиція. Навіть якщо окремі європейські країни цього не роблять, то вони це будуть робити у майбутньому, бо це прозорість», — сказав Петро Порошенко.

«Ніхто не веде боротьбу з людьми, які відбулися, які чесно заробили свої статки. Більше того, ми їх навіть підтримаємо, якщо вони створюють національний продукт, робочі місця, якщо вони платять податки. Але якщо вони в непрозорий або корупційний спосіб отримують ці доходи, то має бути відповідальність», — додав він.

«Але я тоді сказав: друзі, я вірю в європейське майбутнє України. Я вірю в те, що Україна отримає безвіз. І рівно рік тому разом із Президентом Словаччини — великим другом України, а також із великим моїм другом Андреєм Кіскою ми відчинили символічні двері у Європу», — констатував глава держави.

УВАГА: ПРЯМА ТЕЛЕФОННА ЛІНІЯ!

НА ЗВ'ЯЗКУ ДЕПАРТАМЕНТ ВІЙСЬКОВОЇ ОСВІТИ, НАУКИ, СОЦІАЛЬНОЇ ТА ГУМАНІТАРНОЇ ПОЛІТИКИ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

З метою забезпечення належного інформування військовослужбовців Збройних Сил України та членів їхніх сімей про найбільш актуальні питання розвитку військової освіти у Центральному друкованому органі Міністерства оборони України «Народна армія» 21 червня 2018 року буде проведено пряму телефонну лінію за участю представників Департаменту військової освіти, науки, соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України.

Чекаємо на ваші телефонні дзвінки 21 червня з 15:00 до 16:30 за телефонами: *(044) 285–70–77, (098) 639–88–58.*

Читачі, які з певних причин не матимуть змоги зателефонувати до редакції, можуть завчасно надіслати свої запитання електронною поштою на адресу: *n_army@army.kiev.ua*

УКРАЇНА НЕМИНУЧЕ УВІЙДЕ ДО СКЛАДУ НАТО

Під час одних зі спільних україно-американських тренувань

Засідання Комісії Україна — НАТО на рівні глав держав та урядів, яке відбудеться на початку липня в рамках саміту Північноатлантичного союзу в Брюсселі, має окреслити подальші напрямки співробітництва між Україною та Альянсом на найближчу перспективу. Проте головним результатом цієї зустрічі має стати підтвердження керівництвом НАТО права України на вступ в організацію, що було задекларовано в ході Бухарестського саміту Північноатлантичного союзу 2008 року

Про переваги такого майбутнього для України годі й говорити. На переконання експертів, це відкриває країні шлях до набуття нею статусу учасника програми «План дій щодо членства в НАТО» й початку практичних підготовчих дій. Як стверджує президент незалежного центру геополітичних досліджень «Борисфен Інтел» Віктор Гвоздь, на сьогоднішній день за обсягами співпраці з НАТО Україна вже знаходиться на рівні інших членів Альянсу з числа країн Центрально-Східної Європи (ЦСЄ), навіть переважає їх. Зокрема він зазначає, що, за оцінкою керівництва НАТО, саме Україна відіграє провідну роль у стримуванні неоімперської політики Росії та в забезпеченні європейської безпеки на східному напрямку. Всупереч твердженням російських політиків і ЗМІ, а також їхніх європейських та українських послідовників, Захід зовсім не втомився від України, а, навпаки, продовжує приділяти їй посилену увагу.

Міністр національної оборони Канади Харджит Сінгх Сейджжан: *«Я відзначаю прогрес у реформуванні оборонного відомства України. Впевнений: нам необхідно продовжувати й розширювати можливості співпраці, йти далі та вдосконалювати спроможності ЗС України»*

— Рішення НАТО і ЄС щодо включення України у сферу своєї відповідальності мають принциповий характер і не залежать від внутрішніх українських проблем. По суті по відношенню до України Вашингтон та Брюссель діють так само, як і стосовно інших країн ЦСЄ на етапі підготовки їх до вступу в НАТО і ЄС, — зазначає експерт.

Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг: *«Принцип відкритих дверей — основний принцип НАТО є актуальним як для України, так і для інших країн»*

При цьому фахівець зауважує, що, попри тиск із боку Росії, курс на вступ у НАТО тримають також Грузія і Молдова, що дозволяє об'єднувати зусилля пострадянських країн у боротьбі за досягнення поставлених цілей. Зокрема вже у червні має запрацювати Міжпарламентська асамблея України, Грузії та Молдови, яка виконуватиме завдання стосовно координації дій сторін із підготовки до членства в НАТО, а також звільнення їхніх територій, окупованих Росією.

Міністр національної оборони Республіка Польща Маріуш Блащак: *«Для безпеки Європи надзвичайно важлива успішна Україна. Ми маємо підтримувати Україну в намаганні наблизитися до НАТО»*

— Буде сформовано аналог Вишеградської групи, створеної 1991 року в інтересах узгодження кроків із європейської та євроатлантичної інтеграції Польщі, Чехії, Словаччини й Угорщини. У цьому зв'язку показовий характер мають відмова Угорщини від блокування засідання Комісії Україна — НАТО через український закон «Про освіту», а також продовження підтримки нашої держави Польщею всупереч ускладненню ситуації із двосторонніми відносинами, — зауважує Віктор Гвоздь.

Окрім того, додає експерт, Парламентський Комітет Асоціації між Україною та Євросоюзом визнав право України на порушення питання про набуття членства в ЄС (згідно з 49-ю статтею Договору про Європейський Союз) у випадку, якщо вона досягне відповідних критеріїв. У цьому зв'язку керівництву ЄС було рекомендовано підтвердити європейські прагнення

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак: *«Ми усвідомлюємо, що майбутнє української держави нерозривно пов'язане з членством у системі колективної безпеки і оборони Альянсу. Впевнений, що наш військовий потенціал допоможе зробити держави — члени НАТО сильнішими, а підтримка Альянсу сприятиме руху України до євроатлантичних стандартів»*

Міністр оборони США Джеймс Меттіс: *«Успішне проведення оборонної реформи в Україні безпосередньо пов'язане з нашою спільною безпекою — безпекою США та країн НАТО»*

України у тексті підсумкової декларації, яка має бути прийнята на саміті Україна — ЄС у липні.

«Усе це наочно показує марність спроб Росії перешкодити процесу вступу України в НАТО і ЄС, а також посварити її з європейськими сусідами», — зауважує фахівець і додає, що неспроможність Москви забезпечити привабливість Росії політичними та економічними методами компенсується демонстраціями військової сили й погрозами її застосування, а також збройними провокаціями проти російських опонентів і нападами на них.

Так, саме після Бухарестського саміту НАТО в 2008 році Росія напала на Грузію, а після «Революції гідності» в Україні в січні-лютому 2014-го розпочала збройну агресію проти нашої держави. Напади на Грузію та Україну відкрито мотивувалися Кремлем захистом «червоних ліній» російських інтересів, які не допускають можливості вступу колишніх радянських республік у НАТО і ЄС.

Проте президент РФ продовжує звинувачувати Альянс у «наближенні впритул до російських кордонів» та висловлює підозру, що «завтра Україна також увійде до складу Альянсу і на її території стоятимуть натовські радари й системи ПРО».

За переконанням експертів, на противагу цьому Кремль може лише запустити новий фейк про наявність у неї «абсолютної зброї», здатної знищити НАТО і США, а потім намагатися знайти хоч якісь виправдання неспроможності Росії запобігти ракетному удару Сполучених Штатів по хімічних об'єктах Асада в Сирії, а також факту безкарного знищення ізраїльською авіацією російських комплексів ППО, які було поставлено іранським військам на сирійській території.

Державний секретар з питань оборони Великої Британії Гевін Александр Вільямсон: *«Україна — партнер НАТО, яка досягла успіхів у реформах, і ми маємо підтримувати Україну»*

При цьому фахівці попереджають, що Росія все ще здатна розширити масштаби військового вторгнення в Україну і створити їй багато проблем. Свідченням цього є активізація останнім часом бойових дій на Донбасі. Але повторення «рускої весни» зразка 2014 року вже неможливе за будь-яких умов, тому що Україна здатна постояти за себе як самостійно, так і за допомогою її західних партнерів, які вже розпочали надання сучасної високоефективної летальної зброї для потреб українських Збройних Сил.

— Що ж до членства України в НАТО, то в тій чи іншій формі наша країна неминуче увійде до складу Альянсу, незважаючи на всі «червоні лінії», які намагається проводити Росія. Після цього на українській території буде розгорнуто і військові бази НАТО, й комплекси ПРО, і ППО, і балістичні та крилаті ракети, а також ударну авіацію Альянсу із часом підльоту до Москви у декілька хвилин. Реальність таких перспектив якраз і показав вступ у НАТО країн ЦСЄ та Балтії, — запевняє Віктор Гвоздь.

Сторінку підготував Вадим КОВАЛЬОВ

Військовослужбовці несуть службу на позиції в посиленому режимі, уважно спостерігаючи за діями противника

ЯК НАШІ БІЙЦІ ВЗЯЛИ В НАПІВКІЛЬЦЕ ВОРОЖИЙ ОПОРНИК

ТЕПЕР ПІДЛЕГЛІ МОЛОДШОГО ЛЕЙТЕНАНТА АРТЕМА, ЗАЙНЯВШИ ПАНІВНІ ВИСОТИ, БАЧАТЬ РОСІЙСЬКИХ ОКУПАНТІВ ЯК НА ДОЛОНІ

Нову позицію на ділянці оборони Мар'їнка — Славне підрозділ однієї з українських механізованих бригад зайняв зовсім недавно. Тим самим наші бійці суттєво поліпшили своє тактичне розташування. Вони обладнали свою нову лінію оборони на панівних висотах, відтак отримали можливість не тільки контролювати всі підходи до ворожого опорного пункту, але й вести по ньому фланговий перехресний вогонь

Тішить і те, що російські окупанти, схоже, не очікували, що тепер їхній укріплений опорник, що складається з трьох вогневих точок і майже 100 метрів траншей повного профілю, опинився у щільному напівкільці.

Як розповів командир роти молодший лейтенант Артем, підготовку до облаштування нових позицій особовий склад підрозділу здійснював майже впродовж усього терміну ротації, тобто близько шести місяців. Розпочали роботи ще глибокої осені. Спочатку, провівши розвідку місцевості, виявили точки, де розташувалися загарбники, їхні сили й засоби. Потім розмінували підходи до місця обладнання позицій, після чого приступили до виконання інженерних робіт.

Проводити роботи треба було так, щоб це не помітив ворог. Із огляду на те, що противник був особливо пильний у нічний час, працювали в ранкові й післяобідні години: як доводив досвід, саме в цей час доби увага бойовиків притупляється. І дійсно, нашим бійцям вдалося перехитрити окупантів і таємно підготувати позиції.

На цьому шляху найбільш трудомістким завданням була доставка до місця обладнання позицій будматеріалів та мішків із піском. Бійці їх тягали буквально на собі, непомітно долаючи відстань у 800 метрів за 40–50 хвилин. А з урахуванням того, що роботи тривали переважно взимку і всі були одягнені по-зимовому та ще й у бронежилетах зі зброєю за спиною, на кожного припадало 50–70 кілограмів вантажу.

Окопи і бліндажі копали вручну. Восени, коли дощило, земля перетворювалася на суцільну багнюку, коли ж ударяли морози, ставала твердою, як граніт, і її доводилося довбати кирками й ломами.

Але зусилля особового складу роти не були марними. До початку травня позиція в інженерному відношенні була повністю готова. Туди перенесли штатне озброєння, засоби зв'язку, розгорнули спостережні пости. Серед нововведень щодо обладнання маскувальних споруд можна відзначити спеціальні металеві сітки заввишки до двох метрів. Їх було встановлено у місцях пересування особового складу, і зробили це досить грамотно. Річ у тім, що навесні їх обвили молоді рослини і таким чином закрили огляд з боку противника. А оскільки маршрути пересування українських солдатів регулярно обстрілювали ворожі снайпери, це стало важливим чинником задля збереження життя наших військових.

Зараз ворог спантеличений, бо не знає точної системи розташування вогневих точок українського підрозділу. Відтак російські окупанти не розуміють, куди стріляти, і ведуть обстріли хаотично. Такий розвиток подій став для наших бійців очікуваним, і у відповідь на це вони б'ють по бойовиках лише із запасних та хибних вогневих позицій

Переваги цієї позиції особливо усвідомлюєш, коли в бінокль спостерігаєш за переднім краєм ворога. Все видно як на долоні. Три укріплені вогневі точки знаходяться практично на одній лінії на відстані 25–30 метрів одна від одної. Амбразури великі, мабуть, розраховані на стрільбу не тільки з великокаліберних куле-

Підготовку до облаштування нових позицій особовий склад підрозділу здійснював близько шести місяців. Розпочали роботи ще глибокої осені. Спочатку, провівши розвідку місцевості, виявили точки, де розташувалися загарбники, їхні сили й засоби. Потім розмінували підходи до місця обладнання позицій

метів, а й з гранатометів. Згори видно кілька накатів колод і потужні бетонні плити. Вогневі точки з'єднані між собою ходами сполучення. Їх глибина достатня для того, щоб можна було пересуватися приховано. Утім наші спостерігачі засікли, як противник заходить на свій ВОП, як туди підвозять боєкомплект, коли відбувається ротація особового складу.

Розвідники, які таємно підібралися до траншей окупантів, повідомили, що на одному з мішків із піском, укладеному вздовж бруствера ворожого окопу, було написано: «Минусинский зелентрест № 6»… Це свідчить про те, що для підтримки боєздатності окупаційних військ із Росії доводиться доставляти не лише танки і снаряди, а й дещо інше…

— Реакція російських окупантів після того, як вони зрозуміли, що ми стали набагато ближче до них, ніж вони думали, була передбачуваною. Вони пішли в атаку, намагаючись у такий спосіб нас налякати, — говорить командир роти. — Але ми заздалегідь передбачили цей варіант, тому на їхньому шляху підготували декілька сюрпризів. Отже, після невдалих спроб вибити нас із нових позицій кавалерійським наскоком ворог перейшов до своєї традиційної тактики — обстрілу з мінометів і артилерії.

Але й за таких обставин наші військовослужбовці не бажали бути хлопчиками для биття. Розуміючи, що противник своїми діями створює реальну загрозу життю і здоров'ю особового складу, командир отримав згоду на відкриття вогню у відповідь, у тому числі й засобами «старшого начальника». За вказаними координатами було завдано удару, в результаті чого мінометну батарею окупантів та одну з довготривалих вогневих точок нейтралізували.

Зараз ворог спантеличений, бо не знає точної системи розташування вогневих точок українського підрозділу. Відтак російські окупанти не розуміють, куди стріляти, і ведуть обстріли хаотично. Такий розвиток подій став для наших бійців очікуваним, і у відповідь на це вони б'ють по бойовиках лише із запасних та хибних вогневих позицій.

А поки що підлеглі молодшого лейтенанта Артема несуть службу на позиції в посиленому режимі, уважно спостерігаючи за діями противника. Вільні від чергування бійці зміцнюють захисні споруди, поглиблюють окопи, покращують побутові умови.

— У порівнянні з зимою і ранньою весною зараз стало відчутно легше, — каже старший солдат Володимир. —Тут не можна було топити піч, щоб не викрити свої позиції, тому ми по черзі ходили грітися на КСП роти. Зараз же навіть уночі більш-менш тепло. Із харчуванням проблем не виникає, продукти й воду підвозять регулярно. Готуємо самі, і всі завжди нагодовані. А завдяки нашому досвідченому городнику солдату «Степаничу» у нас тепер до столу завжди свіжа зелень: цибуля, кріп, морква. Поруч із бліндажем він іще примудрився скопати й удобрити землю, сформував кілька грядок і засіяв їх насінням. Потрібно бачити, з якою турботою та увагою «Степанич» обробляє свій міні-город.

Але найголовніше — те, що особовий склад роти, зайнявши цю вигідну позицію, чітко дав зрозуміти ворогу, що спокійного життя для нього тут не буде. Українські воїни не дозволять!

Олександр КІНДСФАТЕР

«МИРНІ ШАХТАРІ» З ГАРМАТАМИ,

АБО ПРО ОСОБЛИВОСТІ ДОНБАСЬКИХ ФЕЄРВЕРКІВ

КОМАНДУВАННЯ ГІБРИДНО-ОКУПАЦІЙНИХ ФОРМУВАНЬ РОСІЙСЬКИХ ВІЙСЬК НАДАЄ ОСОБЛИВОГО ЗНАЧЕННЯ ЗАСТОСУВАННЮ АРТИЛЕРІЙСЬКИХ ТА МІНОМЕТНИХ ПІДРОЗДІЛІВ У ХОДІ ВЕДЕННЯ БОЙОВИХ ДІЙ

Бойовики окупаційних формувань ведуть вогонь із 122-мм гармати Д-30/30А просто з житлових кварталів одного з містечок Донбасу

Нагадаємо, протягом травня типове зведення з району проведення Об'єднаними силами операції на Сході України виглядало так: «…протягом доби російсько-окупаційні формування на Луганському напрямку з мінометів калібру 120 мм обстріляли українські позиції в районі селища Зайцеве. Також протягом двох годин противник вів вогонь зі ствольної артилерії калібру 122 мм і мінометів калібру 120 мм по позиціях українських військовиків у районі Новолуганського. В районі Новотроїцького та Старої Миколаївки наші опорні пункти опинилися під вогнем важкої ствольної артилерії калібру 152 мм. Загалом ворог випустив у нашу сторону не менш 20 снарядів цього калібру. В районі Лебединського і Невельського ворожі танки зробили по наших позиціях не менш як 10 пострілів. А в районі Широкиного відзначено застосування противником мінометів калібру 120 мм…» і так далі (зведення прес-центру штабу ОС за 26 травня)

Як бачимо, окупанти майже протягом усього місяця активно і масовано застосовували проти українських військ артилерійські системи та важкі міномети. При цьому тим, що згідно з положеннями та протоколами Мінських домовленостей ці типи озброєння і засоби ураження мають бути відведені від лінії розмежування на визначені відстані, що виключає їхнє застосування, схоже, поборники «руского міра» не надто переймалися. «Мирні шахтарі та трактористи» гатили та «насипали» з різноманітних артилерійських та мінометних стволів, куди «очі бачили». Діставалося усім поспіль — від тилових позицій підрозділів ЗС України (як це було під Талаківкою та Торецьком) до об'єктів соціальної інфраструктури регіону (наприклад, психоневрологічному диспансеру в Торецьку або Донецькій фільтрувальній станції). Артилерія (як ствольна, так і реактивна), а також міномети окупантів працювали, як то кажуть, не охолоджуючи стволів.

Та й з початком літа, судячи з інформації, яка надходить з Донбасу, інтенсивність щоденних обстрілів з боку окупантів із використанням важкого озброєння стабільно, так би мовити, «тримається в десяniці» (ворог застосовує це озброєння принаймні по 10–12 разів на добу).

Тож, безперечно, нашим читачам, серед яких чимало військовиків, що беруть участь в операції ОС, а також мешканців Донбасу, не буде зайвим дізнатися, як і навіщо путінські «ландскнехти» регулярно пускають у хід артилерію та важкі міномети, ризикуючи «миротворчою репутацією» своїх господарів із Кремля.

А перш ніж ми розглянемо ці питання, варто було б зрозуміти, про які «потужності» йдеться. Адже одна — дві батареї старих гармат часів Другої світової війни непорівнянні із сотнями новітніх великокаліберних стволів, зосереджених на не таких уже й великих ділянках місцевості. Тож спочатку спробуємо оцінити, хоча б приблизно, обсяги та розміри нинішнього артилерійського угруповання агресора на тимчасово окупованих територіях…

За різними даними, включаючи оцінки вітчизняного оборонного відомства, загальна чисельність артилерійських систем та важких мінометів, зосереджених бойовиками окупаційних формувань за допомогою всюдисущого путінського «воєнторгу» або «відкопаних» ними в шурфах, відвалах та шахтах Донбасу, коливається між позначками у 700 та 800 стволів, серед яких близько 200 реактивних систем залпового вогню (РСЗВ). І хоча ці цифри на перший погляд здаються, м'яко кажучи, завищеними, але насправді вони достатньо близькі до реальних. Як показує практика та досвід війни на Донбасі, агресор сьогодні за потреби здатний сконцентрувати в певному місці достатньо потужне артилерійське угруповання. При цьому його чисельність може становити сотні відповідних «стволів».

Річ ось у чому. Кількість та типи артилерії, яка в кожний конкретний момент часу є в розпорядженні «гібридних» формувань на Донбасі або працює в їхніх «інтересах», протягом усієї збройної агресії Росії проти українського Донбасу була змінною величиною відповідно до обстановки, яка виникала в той чи інший момент часу.

Також слід враховувати, що Кремль не тільки щедро постачав бойовикам зі своїх сховищ, а іноді навіть і «стройових» частин регулярного війська артилерію, міномети, а часом і РСЗВ, а й достатньо активно ці засоби ураження під час агресії застосовували підрозділи його власного регулярного війська (пригадаймо масовані артилерійські обстріли позицій ЗС України з території РФ 2014 року або введення на тимчасово окуповані українські території російських кадрових підрозділів із артилерією та іншим важким озброєнням під час боїв під Дебальцевим узимку 2015-го).

Окрім того, завжди слід мати на увазі, що артилерійські системи у сучасному загальновійськовому бою використовуються досить активно та напружено (до 65–70% від усіх вогневих завдань безпосередньо на «полі бою» нині виконують саме ці системи озброєння). Воно й не дивно, адже дистанційний метод завдання вогневого ураження противнику, який не потребує ризику застосування значної кількості живої сили, поява сучасних методик ведення артилерійської розвідки включно із використанням БпЛА та сучасних контрбатарейних засобів, автоматизація процесів обчислювання та топографічного прив'язування, а також застосування високоточних та керованих боєприпасів зробили цей процес достатньо результативним.

Путінські «ландскнехти» регулярно пускають у хід артилерію та важкі міномети, ризикуючи «миротворчою репутацією» своїх господарів із Кремля

Тож недаремно командування «гібридних» формувань агресора на Донбасі надає питанню застосування артилерії та мінометів першочергове значення. Воно постійно намагається наростити рівень боєздатності та ефективності своїх артилерійських формувань. Про це нині достатньо красномовно свідчить наявність і регулярна «завантаженість» низки артилерійських «полігонів» на тимчасово окупованих територіях, а також існування у складі обох гібридних «корпусів» спеціалізованих артилерійських частин та підрозділів (наприклад, окремої артилерійської бригади «Кальміус» у складі «1-го АК»).

Звісно, цей процес відбувається не без допомоги «російських друзів» повсталих «шахтарів» Донбасу. Адже останні здебільшого бачили сучасну артилерійську гармату лише в кіно або по телевізору. Водночас навчитися за короткий проміжок часу одній з найбільш складних військових спеціальностей (а саме до таких належить артилерійська справа), відбуваючи покарання в Макіївській колонії або торгуючи курячими стегенцями на ринку Донецька, просто неможливо. Без «дбайливих» кураторів «з-за поребріка» тут точно не обійтися.

Та й самі «іхтамнєти» достатньо активно за допомогою «громадянської війни на Донбасі» відпрацьовують сучасні засоби та методики застосування артилерії та управління її вогнем. У зв'язку з цим можна пригадати регулярні «відрядження» та «практику» слухачів Михайлівської артилерійської академії РФ на Донбас у 2015 — 2016 роках (із появою у відкритому доступі після цих візитів різноманітних «досліджень» та «наукових рефератів» з методики застосування сучасної артилерії або відповідних відеоматеріалів у соціальних мережах). Що характерно, відбувалося все це шляхом «виконання практичних стрільб у бойовій обстановці» (мабуть, зайве казати, куди і в кого стріляли ці «слухачі»), допоки Збройні Сили України одного чудового ранку не влаштували цим «практикантам» контрбатарейну відповідь з «двохсотими» та «трьохсотими». Відтепер до підбору інструкторсько-командного складу артилерійських підрозділів гібридно-окупаційного угруповання російських військ, зосередженого на Донбасі, тамтешнє командування ставиться більш обережно та ретельно…

(Далі буде)

Костянтин МАШОВЕЦЬ

У НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ВЖЕ ЗАПРОВАДЖЕНО ПЕРШИЙ ЕТАП ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

ПРО ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕГРАЦІЇ ВІЙСЬКОВИХ ВИШІВ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО ОСВІТНЬОГО ПРОСТОРУ, ЗАПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТІВ НАТО І ЄВРОПИ У ЦАРИНІ РОЗШИРЕННЯ ДОСТУПУ ДО ОСВІТИ Й ДОСЯГНЕННЯ ВІДПОВІДНОСТІ ЇЇ ЯКОСТІ СВІТОВИМ ВИМОГАМ РОЗПОВІДАЄ ЗАСТУПНИК НАЧАЛЬНИКА НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ІМЕНІ ІВАНА ЧЕРНЯХОВСЬКОГО (НУОУ) ІЗ НАВЧАЛЬНОЇ РОБОТИ ГЕНЕРАЛ-МАЙОР СЕРГІЙ САЛКУЦАН

— Сергію Миколайовичу, в сфері практичної організації вищої військової освіти ви обіймаєте одну з ключових посад у Збройних Силах України. На вашу думку, наскільки ми просунулись у питанні впровадження світових стандартів у підготовці наших військових фахівців?

— Питання масштабне, тому, відповідаючи на нього, спиратимуся на досвід нашого університету. Зазначу, що ми перебуваємо в постійній взаємодії з закордонними партнерами. Уже досягнуто чимало, однак є й проблемні питання. Отож зараз набуває актуальності розмова про трансформацію системи вищої військової освіти. Є певні пропозиції, надані Міністру оборони України, якраз із огляду на досвід країн НАТО. Із цією метою ми докладно вивчали досвід Литви й Естонії.

Зокрема на часі дискусія про рівні підготовки магістра у військовій сфері.

Ідеться про те, скільки рівнів магістра передбачається у країнах НАТО і як це організувати в Україні?

Почну з прикладу. Наш колега, заступник начальника Школи НАТО в Оберамергау (Німеччина) полковник Браян Хілл, має три ступені магістра. Всі вони здобуті у військовій царині (перший пов'язаний із фізичною підготовкою — університет Колорадо; другий — національна безпека — командно-штабний коледж ВМС США; третій — військово-повітряний коледж у Максвелі, Алабама).

У військовій освіті наразі точаться дискусії про те, чи має право офіцер здобути другий ступінь магістра за рахунок держави? Нині така можливість офіцеру надається, хоча законодавством це не передбачено.

Під час зустрічі з представниками Великобританії, США та Німеччини в рамках щорічного Міжнародного тижня НАТО, який проводився в НУОУ у квітні, ми ставили це питання. Відповіді були різні. Зокрема американець зазначив, що у США до цього ставляться дуже просто. Офіцер завжди отримує перевагу, коли призначається на посаду, якщо він закінчив більше навчальних закладів. При цьому офіційних вимог щодо «двічі магістра» чи «кандидата філософії» немає, але послідовно працює неписане правило переваги. Водночас доступ до освіти відкритий для всіх. У США її можна отримати, навіть не виїжджаючи у навчальний заклад, дистанційно.

Британець сказав, що у них також тривалий час точилися суперечки щодо кількості рівнів магістра. Вирішили надати право здобути освіту рівня магістра один раз через централізовану систему. Для цього було введено дворічний оперативний курс в Академії оборонних наук Великобританії.

У Німеччині взагалі немає посад, які передбачають наявність освітнього рівня «магістр». Це класичний зразок європейської професійної військової освіти. У ній менше освіти і більше підготовки. Вона комбінована, але також передбачає потужну інтелектуалізацію офіцера.

На жаль, часто-густо в нас допускається спрощений підхід до аналізу іноземних систем, тоді як у Європі вони абсолютно різні, зі своїми національними особливостями. Говорити про певний європейський стандарт дуже важко.

Головним на Заході є те, що військова освіта, імплементована у загальнодержавну, а обсяг навчального часу відповідає вимогам Болонського процесу (навіть якщо це не освіта, а підготовка).

Генерал-майор Сергій Салкуцан

Ми також ідемо до того, що військова освіта — це специфічна галузь, хоча вона й імплементована у загальнодержавну систему. Диплом, який ми видаємо нашому випускнику, абсолютно зрозумілий у будь-якій країні світу. В його основу покладено європейський кредит (1 кредит — 30 навчальних годин). У нас, як і скрізь у світі, магістр виконує програму в обсязі 120 кредитів, тож у цих питаннях ми відповідаємо європейським стандартам. А ось що стосується власне технологій, доступності освіти, то тут іще є над чим працювати.

У США офіцер завжди отримує перевагу під час призначення на посаду, якщо він закінчив більше навчальних закладів. При цьому офіційних вимог щодо «двічі магістра» чи «кандидата філософії» немає — працює неписане правило переваги

— Яку позицію відстоює НУОУ щодо рівнів магістра? Поясніть, чи збігаються рівні освіти, нині прийняті в Україні, з військовими?

— У нас затверджено такі загальнодержавні освітні рівні: молодший бакалавр, бакалавр, магістр, доктор філософії та доктор наук. Це повністю відповідає світовій системі. Наприклад, кандидата наук зараз правильно називати доктор філософії.

Програма підготовки кожного з цих рівнів так само враховує вимоги Болонського процесу. Але з огляду на те, що в системі вищої військової освіти, крім отримання власне академічного рівня, офіцер здобуває ще й певний рівень військової освіти (на сьогоднішній день їх три: вища військово-спеціальна тактична освіта; вища військова оперативно-тактична освіта; вища військова оперативно-стратегічна освіта), то до кожного з них прирівняно відповідний рівень цивільної освіти. Але не кожен може бути доктором філософії, тому в нас оперативному та стратегічному рівням відповідає рівень цивільного магістра. Через це зараз і постало питання, чи може офіцер отримувати його двічі. Ми стверджуємо, що може. Це в інтересах держави, бо розвиває загальний інтелектуальний потенціал армії, підвищує мотивацію до служби та врешті-решт підтримує власну військову освіту. І в цьому напрямку вже зроблено перші практичні кроки.

— Що саме ви маєте на увазі?

— Ми започатковуємо дистанційне навчання. Його елементи: дистанційне тестування, надсилання та перевірка контрольних робіт, надання доступу до електронних бібліотек (запроваджено вперше саме цьогоріч). А це вже сучасні технології. Щоправда, поки що у вигляді пілотних проектів, пов'язаних із тестуванням вступників та аналізом вад і переваг самої системи. Погляди у всіх різні, й дехто на ці нововведення дивиться досить скептично. Зауважують щодо необхідності належного рівня контролю за офіцером, який виконує завдання. Моя ж позиція така: потрібно змінювати ставлення самого офіцера, який іде вчитися в університет, тому що саме він зацікавлений у здобутті знань. Водночас налагодження системи ефективного контролю — це питання часу.

— Знаю, що Києво-Могилянська академія нещодавно закупила професійну систему «Антиплагіат»...

— Так, «Антиплагіат» та інше програмне забезпечення дуже ефективне. Разом із тим під час вступу до військових вишів ми не виключали проведення й, так би мовити, очної фази. Тестування розділено на дві частини. Перша — дистанційна (тест більш простий, по відкритій тематиці). Це дало змогу перевірити, наскільки наші офіцери готові використовувати комп'ютерні технології, а ще — наскільки сама система спроможна витримувати навантаження.

Друга фаза — збір вступників на оперативно-тактичний рівень (ОТР) у навчальному центрі, а здобувачів оперативно-стратегічного рівня (ОСР) — у НУОУ. Їм пропонують екзамени в очній формі. У нас буде можливість порівняти результати. Наприклад, іноземна мова здається дистанційно й очно.

Отже, ми матимемо рейтинг, який формуватиметься з балів, що наберуть кандидати. Ті, хто знехтував дистанційним тестуванням (я не враховую об'єктивні причини), не наберуть необхідної кількості балів. Іще ми проводимо психологічне обстеження — також повністю за допомогою дистанційних технологій: на придатність до навчання, ідентифікацію ризиків, суму кваліфікаційних критеріїв... Це тривалий тригодинний тест. Таким чином у нас формується певне уявлення про вступника.

— Ці нововведення реалізуються тільки у НУОУ, чи й в інших військових вишах?

— Ось тут я не можу не сказати про те, що сама система дистанційного навчання не настільки цінна, як інший аспект. В НУОУ створено Центр дистанційного навчання, який є головним у цій галузі для Збройних Сил загалом. Його платформа передбачає розміщення на ній ресурсів усіх військових вишів. Це матеріали дистанційного навчання, лекції з навчальних дисциплін для слухачів-заочників тощо. Сервер знаходиться у відповідному управлінні Генерального штабу ЗСУ, фахівці якого здійснюють його адміністрування, а сайт розміщено на офіційно-

Під час дистанційного тестування вступників

му порталі МОУ. На НУОУ покладено функції опрацювання матеріалів, починаючи від положення та концепції про дистанційне навчання і закінчуючи формуванням електронних бібліотек за напрямками. На мою думку, головне — це саме поява центру, його подальше зростання.

— Як далеко ви просунулись у практичній площині щодо забезпечення дистанційного навчання?

— Центр НУОУ створено в січні 2017 року. Запровадження системи розпочалося вже у листопаді-грудні, тобто менше ніж за рік. Важко це чи легко, гадаю, казати зайве. Звичайно, важко. Однак усе сприймається, як належить, адже робота дуже необхідна.

Загалом система дасть результат тоді, коли інформаційні ресурси буде зібрано на одній платформі. Солдат, сержант, офіцер, отримавши логін і пароль, зможе вивчати навчальний курс удома

— Я ознайомився з умовами вступу на сайті НУОУ. Там усе доволі непросто…

— Так, до нас навіть зверталися вступники за розтлумаченнями. Для спрощення ми провели додаткові збори з кандидатами на навчання, що також було вперше. Відпрацювали відповідні методичні рекомендації й розіслали замовникам. Вступники пройшли пробне тестування, зокрема на оперативно-стратегічний рівень, — в університеті, безпосередньо в Центрі дистанційного навчання.

— Наскільки, на вашу думку, об'єктивне це оцінювання?

— Абсолютно об'єктивне, тому що воно не передбачає контакт з людиною. Ви поставили навпроти ймовірно правильних (на вашу думку) відповідей галочки і по закінченні тесту маєте певну кількість балів. Багато хто вважав, що це профанація, що це легко, бо, мовляв, є ймовірність просто вгадати. Однак після спроби попрацювати з системою з'ясувалося, що далеко не все так просто. Я особисто проходив це випробування з тих дисциплін, які знаю або викладав, і, зізнаюсь: без попередньої підготовки іноді важко набрати не те що на «добре», але й на «задовільно». До речі, керівники структурних підрозділів НУОУ, які виявили бажання перевірити систему, такої ж думки.

Чому це не «угадайка»? Є певні можливості системи, які зводять вгадування нанівець. Зокрема з 200 наявних запитань програма методом випадкового вибору спроможна сформувати завдання з унікальними запитаннями.

— Хто розробник цієї системи?

— MOODLE, яку ми використовуємо, розроблено європейцями. Аналог, сертифікований НАТО — ILIAS. Перевагу надали першій системі, тому що на той момент уже було виконано переклад інтерфейсу MOODLE на українську мову. На сьогодні ми маємо останню, найсучаснішу її версію.

— У яких іще військових вишах створено центри дистанційного навчання?

— В усіх. Щоправда, це не центри, як у нас, а, можливо, відділи, підрозділи… Інша справа, що кожен працює за своїм напрямком. Загалом система дасть результат тоді, коли інформаційні ресурси буде зібрано на одній платформі. Так користувач отримає доступ до широкої тематики питань. Кожен колись працював із електронними базами даних як допоміжними у навчальному процесі. Але тут головне те, що солдат, сержант, офіцер зможе, отримавши логін і пароль, дистанційно проходити певний навчальний курс удома. На сьогодні питання відкритої тематики вирішено: є курси євроатлантичної інтеграції, лідерства, стратегічних комунікацій; дуже широкий вибір військової періодики, а також фахових видань уже до послуг слухачів. Наступний крок — організація доступу до закритого контенту.

— Якою мірою у вас розвинуто електронні бібліотеки, адже саме вони є основою дистанційного навчання?

— Давайте подивимося, що у нас є (вмикає комп'ютер). На жаль, іще багато офіцерів навчаються по-старому: книжкові бібліотеки, підручники… Однак книжка — це чималі кошти, а ще черги, втрата часу... Забезпечити абсолютно всі потреби дуже важко. Перевага надається підручникам із обмеженим допуском, тому що так надійніше організовувати контроль. Але все, що належить до відкритої тематики, будь ласка, є в електронному вигляді.

І тут не тільки тексти, але й мультимедіа, звукові файли, відео. Можливості поновлення інформації, подання нових видань — просто блискавичні. Як тільки підручник затверджено, у той же день він на сайті! Так що ним можна скористатись із планшета, з ПК, зі смартфона…

Попри все це, я спостерігаю певного роду недовіру з боку окремих офіцерів до електронних баз. У той же час багато слухачів цими базами вже успішно користуються. І тут інколи ми вже не встигаємо (посміхається). Деякі слухачі хочуть більшого, а ми подекуди відстаємо й не в змозі задовольнити їхні запити.

— На якому етапі зараз процес вступу в НУОУ?

— Нині всі вступники пройшли збори, які організовували замовники. Нам надійшли списки відібраних кандидатів на навчання. За цими реєстрами Центр дистанційного навчання надіслав кожному логін і пароль. Із 14 до 24 травня тривало дистанційне тестування. Згодом було проведено його аналіз, результати якого передано начальнику університету для прийняття рішення. Відповідно стало зрозуміло, що не всі кандидати із тих, хто зареєструвався, встигли пройти тестування. Отож ми продовжили онлайн-доступ іще на тиждень і тепер підводимо остаточні підсумки й аналізуємо роботу системи. Попередні результати позитивні.

— Яку партнерську допомогу у впровадженні дистанційного навчання ви отримуєте?

— Зараз вона полягає у підготовці персоналу Центру дистанційного навчання НУОУ з оволодіння компонентами та специфічними ефектами системи MOODLE. Освоюємо програмне забезпечення для створення мультимедійних курсів, інфографіки тощо. Усе це — заради підняття рівня освіти й надання ширшого доступу до неї.

— Дякую за розмову.

Записав Руслан ТКАЧУК

ВСТУПНА КАМПАНІЯ-2018: ЯКІ ЗМІНИ ЦЬОГО РОКУ ЧЕКАЮТЬ НА АБІТУРІЄНТІВ ВІЙСЬКОВИХ ВИШІВ

З 10–12 липня стартує вступна кампанія до вищих військових навчальних закладів. Про особливості цьогорічного вступу розповів заступник директора Департаменту військової освіти, науки, соціальної і гуманітарної політики Міністерства оборони України полковник Вадим Артамощенко:

«Прийом на навчання до вищих військових навчальних закладів (ВВНЗ) та військових навчальних підрозділів закладів вищої освіти (ВНП ЗВО) за державним замовленням здійснюється на конкурсній основі згідно з Правилами прийому на навчання до ВВНЗ (ВНП ЗВО) відповідно до Закону України «Про вищу освіту». Умови цьогорічного вступу до всіх закладів вищої освіти на 2018 рік у своєму наказі визначило Міністерство освіти і науки, зазначивши, що Міністерство оборони має право встановлювати свої додаткові умови вступу до вищих військових навчальних закладів.

Найголовнішою особливістю цьогорічної вступної кампанії є те, що Міноборони встановило власний розширений перелік предметів ЗНО для воєнних наук. А саме — на відміну від цивільних закладів вищої освіти, які на кожну спеціальність затверджують лише три основні конкурсні предмети, військові виші, крім обов'язкових (української мови та профільного предмету, наприклад, математики для командних спеціальностей), визначили, що третій можна буде подавати на вибір: іноземна мова, історія, географія. Цей перелік було передано в усі військові виші України.

Крім того, військовослужбовці, які проходять строкову службу, контрактники та ті, хто виконує бойові завдання на Сході країни і не має змоги скласти ЗНО, мають право замість нього складати вступні випробування. Також для вступу до ВВНЗ для цивільної молоді, крім сертифікатів ЗНО, обов'язковими є іспит із фізичної підготовки, лікарська комісія та психологічне обстеження.

Інструкції про організацію, проведення та особливості прийому до ВВНЗ та ВНП ЗВО затверджуються Міністерством оборони України.

На навчання до військових вишів приймаються особи, які здобули повну загальну середню освіту із числа цивільної молоді, випускників військових (військово-морських) ліцеїв та ліцеїв із посиленою військово-фізичною підготовкою, військовослужбовців строкової військової служби та військовослужбовців військової служби за контрактом.

Для військовослужбовців, що проходять службу за контрактом, є можливість здобуття вищої освіти у цивільних галузях заочно під час проходження служби. Для здобуття освітнього ступеня «бакалавр» за заочною формою до ВВНЗ можуть набирати військових, які служать за контрактом або проходять строкову службу. Єдина умова — підписання другого контракту на 5 років.

Законодавство України передбачає пільги для вступу до ВВНЗ та ВНП ЗВО. **Пільгові категорії, а саме діти-сироти, діти загиблих або зниклих безвісти учасників бойових дій та інші категорії громадян мають право зараховуватися на навчання поза конкурсом або на пільгових умовах (вступники із числа військовослужбовців військової служби за контрактом, ліцеїсти, ті, хто проживає на тимчасово окупованих територіях, внутрішньо переміщені особи). Особи, нагороджені державними відзнаками, також мають право на першочергове зарахування за умови успішної здачі вступних випробувань.**

Дівчата приймаються до ВВНЗ та ВНП ЗВО на рівних правах із особами чоловічої статі за спеціальностями, за якими вони в подальшому зможуть проходити військову службу. Перелік посад визначається умовами проходження військової служби, особливостями дій законодавства стосовно охорони материнства та дитинства, особливими важкими умовами служби.

Випробування із фізичної підготовки, медичний огляд і професійний відбір здійснюється безпосередньо у ВВНЗ. Ці випробування цього року починаються 12 липня і 10 липня для льотного складу, який проходить поглиблене медичне обстеження. 23 липня всі комісії й приймальні у ВВНЗ завершують свою роботу.

Вікова межа для вступу до ВВНЗ для цивільної молоді становить від 17 до 21 року; для військовослужбовців, резервістів і військовозобов'язаних, які мають повну, загальну, середню освіту — до 23 років; для військовослужбовців, які проходять військову службу за контрактом — до 30. Міноборони розробило законопроект, який дозволить збільшити віковий поріг для абітурієнтів у ВВНЗ. Нині він перебуває на підписі у Президента України».

Записала Ольга МОСЬОНДЗ

Піхотинців у Новій Каховці вітали хлібом-сіллю

Зустріти своїх — обов'язок побратимів

Під час зустрічі бригади був проведений парад бойової техніки

Містяни тепло і щиро вітали захисників

НОВА КАХОВКА — НОВА ДОМІВКА ДЛЯ ПІХОТИНЦІВ

ОДНА ЗІ СЛАВЕТНИХ МОТОПІХОТНИХ БРИГАД ВІТЧИЗНЯНОГО ВІЙСЬКА ПОВЕРНУЛАСЯ З ДОНБАСУ У ВИЗНАЧЕНИЙ НЕЩОДАВНО ПУНКТ ПОСТІЙНОЇ ДИСЛОКАЦІЇ

Минулого місяця депутатами Херсонської обласної ради було одноголосно ухвалено рішення щодо надання в оренду оборонному відомству цільового майнового комплексу в місті Нова Каховка для створення пункту постійної дислокації (ППД) одного зі з'єднань Збройних Сил України. Тож незабаром цей населений пункт стане справжньою домівкою для військовослужбовців однієї з мотопіхотних бригад, що була сформована вже в ході відбиття гібридної агресії і ще донедавна не мала власного ППД

За кілька днів до повернення бригади з території проведення операції Об'єднаних сил голова Херсонської обласної державної адміністрації Андрій Гордєєв офіційно оголосив це рішення на урочистому заході разом із привітаннями та словами підтримки особовому складу бригади. «Багато хто ставився до цього скептично. Але ми півтора року надавали підтримку нашим військовикам на фронті, відправляли туди не одну гуманітарну місію. І при цьому завжди вважали цю бригаду «нашою», своєю підшефною», — додав він.

Як зазначив з цього приводу командир бригади полковник Юрій Головашенко, бригада була народжена й загартована в умовах гібридної війни. Чотири роки піхотинцям доводилось безпосередньо в бойових умовах усебічно вдосконалюватися, зростати професійно і морально, примножувати свої здобутки, ставати міцним та боєздатним, об'єднаним спільною метою захисту країни військовим колективом. Звичайно, не все виходило відразу, але проблемні питання вирішувалися в максимально стислі терміни. Не останню роль у цьому відіграли довіра і взаємна підтримка, які панувала й панує серед військовиків бригади. Аж нарешті головна з цих проблем, пов'язана із відсутністю власного постійного ППД, завдяки гостинності та підтримці влади й мешканців Херсонщини вирішена. За словами комбрига, особовий склад бригади щиро вдячний за це Херсонській обласній державній адміністрації, військовим комісаріатам, усім гілкам влади та безпосередньо жителям Херсонщини, які допомагали і продовжують допомагати бригаді в її важливій та відповідальній діяльності із захисту країни. «Весь особовий склад вдячний за козацьку гостинність, щирий та добрий прийом у місті Нова Каховка», — зазначив комбриг.

Дислокація бригади у Новій Каховці, важливому з геополітичного погляду регіоні, має стати одним зі стабілізуючих чинників

І ось нещодавно бригада нарешті повернулася із району проведення ООС у тільки-но набуту домівку. Під час урочистостей з цього приводу, влаштованих містянами Нової Каховки, близько 100 військовослужбовців бригади отримали нагороди та цінні подарунки від командування Сухопутних військ за високий рівень професіоналізму й відданості справі захисту Вітчизни. Окрім того, в місті було організовано показ бойової техніки бригади на центральній площі міста, урочистий мітинг та концерт.

Слід також зазначити, що набуття цим військовим колективом ППД у місті Нова Каховка активізувало як безпосередньо у військовому колективі, так і в самому регіоні, на місцевому рівні процес відродження національних українських традицій, нагадало місцевим мешканцям про славні сторінки історії їхнього краю. Недаремно військовики й командування з'єднання нещодавно вийшли з ініціативою щодо присвоєння бригаді імені українського національного героя — козацького отамана Костя Гордієнка, який свого часу створив та очолив Кам'янську Січ, що була адміністративним і військовим центром Війська Запорізького Низового в першій третині XVIII століття. Це єдина автентична Січ в Україні, яка й досі не затоплена Каховським водосховищем. Саме тут знаходиться могила кошового отамана Костя Гордієнка, місце, де Пилип Орлик писав свою славнозвісну першу українську Конституцію.

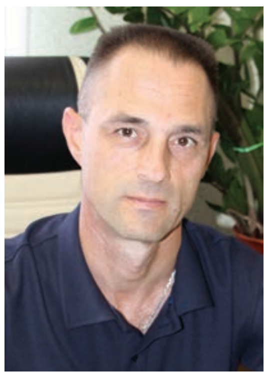
Крім того, варто пам'ятати, що набуття одним із славетних з'єднань вітчизняного війська, бійці якого неодноразово відзначалися на фронті, місця постійної дислокації в цьому важливому з геополітичного погляду регіоні має стати одним зі стабілізуючих чинників. Адже підступний агресор продовжує свої спроби розхитати воєнно-політичну ситуацію в цьому регіоні країни, який безпосередньо прилягає до анексованого Криму. Поява тут на постійній основі з'єднання українського війська, яке має чималий реальний бойовий досвід, повинно неабияк зменшити ці амбіції агресора.

Також важливе значення ця подія має як для військових, так і для регіону в соціально-економічному сенсі. Адже, окрім своєї прямої захисної функції, підтримки й розвитку патріотичних настроїв у місцевих мешканців та формування проукраїнської суспільної думки в місцевих мешканців, дислокація бригади тут, безперечно, сприятиме створенню додаткових робочих місць, зможе забезпечити зростання обсягів щомісячних податкових виплат до місцевого бюджету і загалом значно поліпшити економічно-демографічну ситуацію в регіоні.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ЯК ГОТУЮТЬ СТАРШИН ДЛЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ФЛОТУ

ПРО ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ КУРСАНТІВ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ВІДДІЛЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ПІДГОТОВКИ МОРЕХІДНОГО КОЛЕДЖУ ТЕХНІЧНОГО ФЛОТУ НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ «ОДЕСЬКА МОРСЬКА АКАДЕМІЯ»

Начальник Відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія» капітан 1 рангу Геннадій Шпаковський розповів про підготовку старшинських кадрів для надводних сил ВМС

— У чому полягає різниця між Навчальним центром, Центром підготовки сержантського складу ВМС та Відділенням військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту. Адже відомо, що з усіх них випускаються старшини (сержанти)?

— Єдине, що об'єднує ці навчальні заклади — це присвоєння однакових військових звань після навчання (старшина 2 статті чи молодший сержант). Решта, а саме система підготовки — зовсім різні речі. Головною перевагою Відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія» є те, що наш заклад здійснює підготовку військових фахівців за освітнім ступенем «молодший спеціаліст». Термін навчання становить 2 роки 6 місяців. Ми готуємо професійні технічні кадри для корабельно-катерного складу за такими спеціалізаціями — «Експлуатація корабельних радіотехнічних засобів та засобів зв'язку», «Експлуатація корабельного ракетно-артилерійського озброєння», «Експлуатація протичовнового та мінного озброєння», «Експлуатація корабельних електроенергетичних установок» та «Кораблеводіння». Це високотехнологічні професії, де потрібні відповідні знання, навички та вміння. У навчальних же центрах протягом трьох місяців готують старшин (сержантів), які стають лише командирами відділень, а ми випускаємо вже готових старшин бойових частин кораблів з перспективою кар'єрного зростання від старшини 2 статті до старшого мічмана. Звісно, і наявність диплома Національного університету «Одеська морська академія», який визнається за кордоном, відіграє суттєву роль.

— Розкажіть про особливості підготовки фахівців. На чому саме робиться наголос?

— У нас порівняно з попередніми роками в кілька разів зріс коефіцієнт засвоєння матеріалу. Це відбулося завдяки збільшенню практичної складової навчання. Курсанти проходять морську практику і стажування на бойових кораблях, катерах та суднах ВМС ЗС України. Зараз курсанти працюють безпосередньо з особовим складом команд бойових частин. На жаль, власної навчально-матеріальної бази в нас поки що немає, тож використовуємо базу Мореxідного коледжу технічного флоту та спеціально обладнані необхідним устаткуванням навчальні кабінети кафедри військової підготовки Національного університету «Одеська морська академія».

2017 року нами був укладений договір з одеським навчально-тренувальним комплексом ПП «Лерус ЛТД», який за цією угодою на безоплатній основі надає послуги для навчання і тренування майбутніх механіків та штурманів для ВМС ЗС України. Курсанти проходять навчання на сучасному обладнанні під керівництвом кваліфікованих інструкторів, тренуються на унікальних навчально-тренувальних комплексах. Приміром, хлопці займаються на багатофункціональній станції з технічного обслуговування і постачання суден, яка дає змогу забезпечити будь-яке обстеження і технічне обслуговування кораблів, катерів (суден) та їхнього обладнання за допомогою приладів віртуальної реальності й тренажерів.

Також курсанти працюють на сучасному навчально-тренувальному комплексі норвезького виробництва Kongsberg. Це насамперед симулятор «Ходовий місток», на якому можна здійснювати тактичне маневрування, зміну курсу, проходження вузини, ухилення від плавучих мін, безпечне розходження суден у морі тощо. Можна вводити координати та здійснювати штурманське прокладання за електронними картами і тренуватися в навігації. Курсанти можуть, не виходячи з тренажерного комплексу, тренуватися проходити складні ділянки Атлантичного океану поблизу Антарктиди або навіть заходити в райони інтенсивного цивільного судноплавства, зокрема протоки Гібралтар. Заняття відбуваються в режимі онлайн із широким застосуванням ввідних. Як приклад, задається навіть 7- або 8-бальний шторм, де фактично «розкачується» вестибулярний апарат людини, присутні аудіота відеоефекти.

У нас усі без винятку курсанти вчаться боротися за живучість корабля, що відбувається теж під керівництвом інструкторів комплексу «Лерус». Також вони знають, як ефективно діяти при виникненні аварійних ситуацій на кораблі (пожежі або надходженні води через пробоїну в борту). «Лерус» надає нам свій тренувальний комплекс, де є кілька майданчиків, що імітують машинне відділення, вертолітний ангар, головний командний пост корабля, й майданчик з аварійно-рятувальним майном для проведення теоретичних та практичних занять. Звучить «тривога», подається вода, вогонь і дим у приміщення, водночас усе настільки реально, що подекуди курсантам потрібно психологічно налаштуватися, щоб зайти у приміщення, охоплене полум'ям.

За мить курсанти будуть боротися за живучість корабля, охопленого полум'ям

«У липні-серпні поточного року відбудеться перший катерний похід наших курсантів до берегів Туреччини та Румунії. Вони проходитимуть на навчальних катерах акваторією Дунаю. Розглядається питання щодо їхньої морської практики на кораблях флотів країн НАТО»

— Справді, практична складова засвоєння професії цілком виправдана у сучасних умовах. Яка ж ситуація з володінням курсантами іноземною мовою?

— Англійська мова — це міжнародна робоча морська мова. Тому тримаємо «руку на пульсі». 2018 року ми значно збільшили кількість годин для вивчення й засвоєння англійської мови з наголосом на збільшення матеріалів зі специфічною морською термінологією згідно зі стандартами НАТО. Хочу наголосити на ще одному важливому моменті. У Військово-Морських Силах України завершився відбір моряків, які будуть проходити службу на двох катерах типу Island, що мають бути передані від США. Екіпаж кожного катера — 18 осіб. Вісім старшин із 36 членів двох екіпажів — це корабельні механіки і штурмани, які закінчили навчання у Відділенні військової підготовки. Станом на сьогодні ці екіпажі проходять курси мовної підготовки для подальшого відправлення у США на навчання та прийняття катерів до складу ВМС ЗС України. Одна з набраних груп навчається й у нас. Усі ці факти свідчать про високу якість навчання в нашому закладі.

— Як зростатимуть спроможності навчального закладу на найближчу перспективу?

— Безумовно, пріоритет для нас — якнайшвидше переформування Відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту у Військово-морський коледж старшинського складу. Інші види та роди ЗС України вже мають свої військові коледжі сержантського складу, тому вітчизняний флот не повинен відставати від них у цьому питанні. Далі — будівництво власної навчально-матеріальної бази й об'єктів соціальної інфраструктури для потреб курсантів та викладацького персоналу. Нині в Одесі будується сучасна навчально-виховна база, де в одному місці зосереджуватимуться три навчальні заклади — Військово-морський ліцей, Відділення військової підготовки та Інститут ВМС. Це рішення дозволить оптимізувати систему військово-морської освітянської діяльності, раціональніше використовувати наявні ресурси.

Ще задля вдосконалення практичної складової навчального процесу курсантів у липні-серпні поточного року відбудеться перший катерний похід наших курсантів до берегів Туреччини та Румунії. Вони самостійно пройдуть такі райони інтенсивного морського судноплавства, як протока Босфор, швартуватимуть на точність катери до причальної стінки головних військово-морських баз ВМС Туреччини Гюльджук та ВМС Румунії Констанца. Хочу наголосити, що під час катерного походу вперше в історії курсанти проходитимуть на навчальних катерах акваторією річки Дунай із заходом та стоянкою в порту Ізмаїл. 2019 року плануємо започаткувати і шлюпковий похід. Також розглядається питання щодо проходження курсантами морської практики на кораблях флотів провідних країн НАТО.

Розмову вів Віталій ПАНЧИШИН

І СЬОГОДНІ СВІТЛАНА, КОЛИ ЧУЄ ШУМ ГВИНТОКРИЛА, ТРЕМТИТЬ В ОЧІКУВАННІ ЧЕРГОВОГО БОРТУ З ПОРАНЕНИМИ

В ЯКИХ УМОВАХ ДОВЕЛОСЯ РЯТУВАТИ ЖИТТЯ НАШИХ БІЙЦІВ УЛІТКУ 2014-го, РОЗПОВІДАЄ СЕРЖАНТ СВІТЛАНА МИРОНЕЦЬ

Сержант Світлана Миронець

«Прохолодний червневий світанок. Вперше за багато днів не йде дощ. Природа немов завмерла. Небо опустилося настільки низько, що здається ось-ось зачепиш його головою. На прохолодній землі на ношах один біля одного лежать поранені. Розгледіла чоловіка, який сидячи навпочіпки, обхопив голову руками й німо похитувався. Я впізнала його. Він приїжджав до нас кілька днів тому. Молодий офіцер, русявий і життєрадісний. А зараз… Боже! Яким же було моє здивування, коли він підняв голову. Хлопець був сивий. Змучений і порожній погляд, мов у ньому щось померло, мені ніколи не забути...»

Так пригадує свій перший борт, що надійшов до польового шпиталю, операційна сестра відділення щелепно-лицьової хірургії Південного ВМКЦ сержант Світлана Миронець.

Жінка у травні 2014 року в складі медичної бригади пройшла через горнило перших місяців АТО. За наказом командування, їм належало за десять днів розгорнути військовий мобільний госпіталь у складі 72-ї бригади. Терміни доволі стислі, а погодні умови — жахливі. Безперервно лив дощ. Навкруги — чисте поле й багнюка вище кісточок. Для того, аби просто пересуватися, доводилося ламати очерет й стелити його під ноги.

— Нас було 50 медиків і 50 мобілізованих зі взводу забезпечення, яких нам дали в поміч, оскільки не було санітарів, а також 18 одиниць техніки. Працювали всі на одному диханні. Тоді не було різниці, хто ти: офіцер, лікар, доброволець, чоловік чи жінка. Мета була одна — якнайшвидше налагодити роботу, щоб мати змогу рятувати життя наших бійців, — пригадує Світлана. — Тож за кілька днів нам вдалося розгорнути справжній польовий шпиталь з 36 наметів. Ми швидко облаштували операційну, автоклавну, перев'язувальну, терапевтичну, де могли будь-якої миті приймати поранених. У нас були всі необхідні ліки, знеболювальне, перев'язувальні та інші матеріали.

Про те, що буде перший борт, медикам повідомили напередодні. Тоді йшли важкі бої за Савур-Могилу. Світлана пригадує, як вона разом з іншими медсестрами під заливним дощем, по коліна в багнюці відмивали бензином від солідолу законсервовані медичні інструменти. А вже о 4-й ранку в польовий шпиталь прибули перші поранені. 103 бійці. Час, немов зупинився. Працювали без перерви на сон чи їжу з 4-ї ранку до 6-ї вечора наступного дня.

— Робота операційної сестри в польових умовах значно відрізняється від роботи у стаціонарі. Звісно, війна — це страшно, але вчить всього, бо коли одягнув білий халат — маєш робити максимум. Та й звідки 2014 року стільки працівників різного профілю в польових шпиталях? А коли борт приходить — не до розподілу. Тож на ходу навчалися ставити крапельниці, переливати кров, накладати гіпс. Та що й казати, нам доводилося просто відмивати поранених від багнюки, адже через зливи до нас привозили бійців, у яких через бруд важко було навіть розгледіти, звідки кровотеча, — розповідає Світлана Миронець.

Травми, з якими доводилося мати справу на війні, у буденному житті навряд побачиш: відірвані кінцівки, пробиті легені, живіт, різноманітні осколкові поранення

Санітарок на той момент у мобільному госпіталі взагалі не було, тож медсестри були змушені прати, прибирати, готуватися до операцій, годувати з ложечки важких. Все — як у старих фільмах про війну. І хоча цей важкий тягар лягав на тендітні жіночі плечі, вони ніколи не скаржилися. Усе робили швидко й оперативно, щоб не підвести лікарів, котрі під час операцій повинні зосереджуватися на тому, як урятувати пацієнта, а не відволікатися на організаційні питання.

Травми, з якими доводилося мати справу на війні, у буденному житті навряд побачиш: відірвані кінцівки, пробиті легені, живіт, різноманітні осколкові поранення.

— Навіть у найстрашніших фільмах жахів мені не доводилося таке бачити. Були обличчя з відірваним носом, пробитою щелепою та такі посічені й нашпиговані осколками, що радше нагадували кактус. Загалом більшість травм на війні бачиш уперше. І часу в хірурга на правильне рішення — обмаль. Але наші лікарі робили просто неможливе, тому на їхньому рахунку безліч врятованих життів, — говорить медсестра.

Попри те, що весь день перебувала на ногах, страшенно втомлена Світлана намагалася виявити турботу до кожного хворого, приділити їм увагу, хоча б просто підтримати та посміхнутися. Особливо вона запам'ятала двох близнюків. Один був поранений, другий — убитий. «Як я мамі скажу?» — безперервно повторював той, що вижив, а медики відводили очі, бо не знали відповіді на його запитання. Загалом бійці дуже часто згадують саме матерів. Наприклад, серед поранених був офіцер із Хмельницької області, який прийшов до війська за мобілізацією. Коли Світлана ставила йому крапельницю, він дуже нервував і ховав очі.

— Чого ви так непокоїтесь? — запитала медсестра.

— У мене брат — російський офіцер, служить у Псковській дивізії. Цієї ночі ми обидва були на полі бою, але по різні сторони… Як це пояснити матері? — тихо відповів той.

У цілому за 50 днів перебування в польовому шпиталі Світлані разом з її колегами довелося прийняти 10 бортів. Це був колосальний досвід і для хірургів, і для операційних медсестер.

— За життя кожного пораненого ми билися до останнього. Наприклад, у нас був надзвичайно важкий хлопчина. Його не можна було транспортувати, але вижити, у польовому шпиталі в нього шансів не було. Тож наш анестезіолог Наталя Мамай, не зважаючи на те, що не можна було сідати на борт разом із пораненими, яких доправляли в Дніпро, відчайдушно вирішила, попри заборону, летіти разом із ним. Вона на груші (апарат, який дає кисень) всю дорогу «дихала за нього» і таки довезла пораненого до Дніпра, тим самим подарувавши хлопцю життя, — пригадує медик.

На запитання, як це все їй вдалося витримати, Світлана говорить, що в шоковому стані людина може все, хоча страх завжди присутній. Кожного разу, коли вона чула шум гвинтокрила, розуміла, що наближається борт. Всередині все тремтіло, охоплювала тривога. Але не через те, що буде багато поранених, а тому, що там будуть «двохсоті». Вони завжди були. На той час на неї вдома чекала дванадцятирічна донька, і жінку охоплював відчай: чиясь мама не дочекалася сина… Навіть сьогодні Світлана, коли чує шум гвинтокрила, дивиться в небо і тремтить в очікуванні чергового борту з пораненими.

Наталія ЗАДВЕРНЯК

«ЯКЩО ДО НАС ЇДЕ «АНГЕЛ» — ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ!»

Так на передовій говорили бійці про фельдшера старшину 2 статті Наталю Бегезу

Старшина 2 статті Наталя Бегеза

День добігав кінця. Втомлене сонце поволі сповзало за обрій. Тіло вже відмовлялося слухатися, кожен рух спричиняв біль. Від важкого спорядження та постійної напруги неабияк боліла спина. Коротке затишшя розслабляло, а очі по-зрадницьки починали заплющуватися. Аж раптом здалека пролунав голос у рації: «Ангеле, був обстріл. Потрібна твоя допомога. Виїжджай!..» І він раптово зникла. На «автоматі» закинутий за плечі рюкзак, водій уже за кермом, і вони вирушають у темряву, хоча обстріл триває.

Таким був чи не кожен день Наталі Бегези на передовій. Та вона жодного разу не нарікала на втому, бо знала, що на неї чекають побратими.

— Коли я 2015 року підписала контракт, то не дуже добре уявляла, як усе буде. Одне знала твердо: відсиджуватися дома не можна, а раптом врятую комусь життя? Крім того, тоді майже всі мої друзі дитинства вже боронили нашу державу на Сході держави, — пригадує Наталя.

Хоча вона до того вже майже 10 років відпрацювала в цивільній лікарні, розуміла, що на передовій цього буде замало. Тож почала активно займатися тактичною медициною.

— Перед кожним виїздом молиш Бога, щоб усі були живі. Бачиш бійця вперше, а переживаєш за нього, мов за найріднішу людину, — ділиться Наталя.

Наталя Бегеза каже, що зовсім не пригадує деталі. Тільки роботу. Безперервну й виснажливу. Працювати доводилося і вдень, і вночі. У бліндажах і підвалах при світлі ліхтарів. Але навіть коли знаходилася вільна хвилинка, фельдшер дзвонила командирам і просила відвезти її на позиції, щоб провести для бійців заняття з тактичної медицини.

«Ангел» пригадує, як перед кожним виїздом доводилося закривати всі позначки на машині, які могли б виказати, що в ній медики. Адже окупанти завжди намагалися влучити саме по них. Про це яскраво свідчать дірки від куль в їхньому «Богдані».

— Пам'ятаю хлопця, який усю дорогу розповідав про свою наречену і просив обов'язково вберегти йому ноги, бо він обіцяв коханій нести її до шлюбу на руках. Ми виконали його прохання, а він — свою обіцянку, — розповідає фельдшер.

За самовіддану працю старшина 2 статті Наталя Бегеза отримала нагрудний знак «За взірцевість у військовій службі» III ступеня та наручний годинник від командувача ВМС ЗС України.

Наталія ЗАДВЕРНЯК

У ЛЮТОМУ 2015-го ЛІКАРЮ ДОВОДИЛОСЬ ОПЕРУВАТИ ОДНОЧАСНО НА ТРЬОХ СТОЛАХ

СУДИННИЙ ХІРУРГ ВЛАДИСЛАВ ГОРБОВЕЦЬ НАГОРОДЖЕНИЙ ОРДЕНОМ «ЗА МУЖНІСТЬ» ІІІ СТУПЕНЯ

— Скажу відразу: я не «герой», кулі над головою не свистіли, в окопі не оперував, навчився лише більш-менш розрізняти звуки прильотів різнокаліберних мін та стрільби, втім робив усе для того, щоб урятувати кожного, хто потрапляв на мій операційний стіл, — так лікар-хірург судинного відділення малоінвазивної хірургії та флебології Київської міської клінічної лікарні №8, кавалер ордена «За мужність» ІІІ ступеня Владислав Горбовець розпочав нашу з ним розмову про його відрядження на Схід держави у складі Першого добровольчого мобільного шпиталю ім. М. Пирогова (ПДМШ). Під час першої ротації в лютому 2015 року йому доводилось оперувати на трьох столах одночасно та оглядати за день десятки пацієнтів. А ще він віддає перевагу займеннику «ми» перед «я», адже порятунок життя — це командна робота.

Владислав Сергійович був учасником усіх українських революцій ХХІ століття. Під час Майдану гідності надавав медичну допомогу в Будинку профспілок. А коли почалась війна, записався до загону медицини катастроф, яку різні міністерства намагались запровадити ще 2014 року, але так і не дочекався виклику

Владислав Горбовець: « Знаю точно, що жодного свого пацієнта у ті дні я не втратив».

— Стрілець із мене ніякий, танкіст — ще гірший, тож я роблю те, що вмію — оперую, — говорить Владислав Горбовець. — Коли випадково по телевізору побачив сюжет про те, що в цивільних медиків є можливість лікувати людей у районі проведення АТО, відразу заповнив анкету добровольця на сайті ПДМШ. Чекати довелося недовго. Щоправда, до першої ротації у Курахове у грудні 2014 року не потрапив, а до Бахмута в лютому 2015-го мене вже запросили. «Що брати з собою та у що вдягатись?» — запитав у керівника шпиталю Геннадія Друзенка. «Бери все, що можеш, та одягайся в теплє» — почув у відповідь. Я й узяв усе — від гумових рукавичок до судинних протезів, якими допомогли друзі-волонтери. Тоді ніхто з нашої команди не розумів, куди і в які умови ми їдемо та що саме будемо робити. Єдине, що ми знали: на Сході країни потрібні лікарі. У кожного з нас навіть позивний був. У мене — «Хорст» (так звали мого рудого кота). Це перше, що спало на думку, коли постало питання про позивний.

Тоді, взимку 2015-го, колона шпиталю з 12 машин добиралася з Києва до Бахмута більше двох діб. Постійно щось ламалося, виникала потреба в незапланованих зупинках.

— Я фотографував усе, що бачив, — згадує лікар. — Не міг позбутись відчуття, що потрапив на зйомки фільму. Настільки все було нереалістичним. І лише коли в Донецькій області нас почали супроводжувати озброєні силовики та вперше пересіклися з колоною танків, я зрозумів, що це по-справжньому, що це — війна.

Медики приїхали до Бахмута ще під час блокади Дебальцевого. Дороги були перекриті. Лунали віддалені розриви мін та снарядів. За добу стали прибувати поранені.

— Ніколи не забуду, — говорить Владислав Сергійович, — заїжджає вантажівка, відкидають борти і поранених просто висипають, немов горох. Більша частина з них — контужені. Рухаються якось дивно, нічого не розуміють. Усі — в сажі, кіптяві та крові. Потім заходимо в операційну звичайного травматологічного відділення райлікарні, а там — лікарі на трьох столах одночасно намагаються стабілізувати поранених. І всі з важкими ураженнями кінцівок — пошкодженнями судин у поєднанні з травмами м'яких тканин та кісток. А я — єдиний судинний хірург! Перелякався страшенно. Не через обсяг роботи, а тому що не був певен, чи зможу всім допомогти… Та коли почали оперувати, усе стало на свої місця. Адже під час роботи вимикаються надмірні емоції і переживання. Ти просто робиш те, що вмієш, що робиш щодня у звичайному житті. Я бачив багато схожих уражень під час більш ніж десятилітньої роботи у Київській лікарні швидкої допомоги. Нічого нового, крім канонади, для мене не було. Тим більше, що поруч була висококваліфікована команда хірургів, травматологів, анестезіологів та операційних медсестер, які розуміли все з півслова.

> *«Коли закінчили оперувати, сухими залишилися тільки шнурочки на марлевій пов'язці»*

Скільки тривала та зміна, лікар не пам'ятає. Владислав згадує, що коли закінчили оперувати, сухими залишилися тільки шнурочки на марлевій пов'язці.

— То був шалений ритм, — пригадує хірург. — Боялися не встигнути. Хлопці до нас надходили вже зі значною втратою крові. Часу на стандартні процедури заміни судин, які ми робимо в мирному житті, просто не було. Більшості пацієнтів ставили судинні протези. Можливо, це й невигідно економічно (вартість одного судинного протезу доходить до 200000 грн), але ми вигравали час і рятували життя. І я знаю точно, що жодного свого пацієнта у ті дні я не втратив. Усі вони були евакуйовані у стабільному стані до Харкова, Дніпропетровська (Дніпро) чи Києва.

Деякі з них, ймовірно, і досі проходять реабілітацію. Адже, за словами Владислава Сергійовича, від таких поранень не виліковуються за один місяць або навіть рік.

— Хотів би я дізнатись, як сьогодні себе почувають мої тодішні пацієнти, — зазначає Горбовець. — Адже лікарю важливо знати, що зробив усе правильно. Хоч і писав у соцмережах, і розпитував військових лікарів, але поки що з жодним із них не зустрівся. Буду вдячний, якщо через вашу газету зможу знайти тих, кого оперував у лютому 2015-го в Бахмуті.

Хірург переконаний, що за адекватної логістики та мотивації питання щодо кваліфікації чи досвіду вітчизняних лікарів не виникає.

— Під Дебальцевим, як і на Майдані, я побачив, як ми, українці, можемо злагоджено працювати, — говорить Владислав Сергійович. — У тих умовах між прибуттям пораненого і початком операції минало лише 5–10 хвилин! І це включно із реєстрацією, зняттям бронежилета, одностою, взуття та підйомом до операційної зали. Забезпечення ліками й обладнанням було не гіршим, аніж в американському серіалі про швидку допомогу. Було все: і дорогі антибіотики, й шовний матеріал, і кров, і апаратура.

У лютому 2015-го було перше відрядження Владислава Горбовця на Схід держави, а загалом хірург п'ять разів працював у районі АТО.

— Добре, що зараз ми забули свої позивні, нас називають просто на ім'я, — каже Владислав Сергійович. — І лікуємо ми на Донбасі здебільшого цивільних мешканців, які вже багато років не мали можливості отримати кваліфіковану медичну допомогу. Та й місцевих лікарів було дуже мало: одні виїхали на мирну територію України, інші ж залишилися на окупованій. Під час моєї поїздки в Новоайдар 2017-го мене здивувала кількість людей, які приходили до нас на прийом. Здавалося, вони йшли нескінченним потоком. Кожному потрібна була не лише медична, а й моральна допомога.

У подальших поїздках на Схід країни Владислав Горбовець не лише оперував, а й навчав тамтешніх лікарів виконувати ендовенозне електрозварювання венозних судин.

— Ця операція є досить рідкісною навіть для столиці, — розповідає хірург. — А у Бахмуті, Новоайдарі та Попасній лікарі вже вміють її робити. Для цього, за великим рахунком, потрібні не найскладніші речі — медичний електрозварювальний апарат, адаптований інструментарій та практика. Саме такі відрядження забезпечують професійне зростання усього медичного персоналу.

Наталія ЯРМІЛКО

ОСЬ ТАКІ КОРОЛЕВИ СЛУЖАТЬ У НАШОМУ ВІЙСЬКУ

НА СЦЕНІ — ВИШУКАНІ СУКНІ ТА ЯСКРАВИЙ МАКІЯЖ, ЗА ЛАШТУНКАМИ — РОЗМОВИ ПРО ДИВОВИЖНІ СПАСІННЯ НАШИХ ВОЇНІВ НА ПЕРЕДОВІЙ…

Упродовж трьох днів у військовому санаторії курортного містечка Хмільник проводився фінальний етап всеармійського конкурсу серед жінок військових медиків «Берегиня в погонах». На сцені — вишукані сукні, яскравий макіяж, високі підбори. За лаштунками — зовсім інший настрій. Там — розмови про надскладні фронтові операції, окопи в Пісках, дивовижні спасіння в ДАПі, безсонні ночі…

Першість виборювали 22 конкурсантки, які демонстрували глядачам і прискіпливим суддям не лише вроду, а й інші сильні сторони. Дівчата виконували професійні тести, накладали пов'язки, віджималися, плавали, танцювали та співали. І хоч кожна бажала перемогти, ніхто не шкодив конкуренткам, не підкладав голки у взуття, не різав сукні, як це часто буває на типових конкурсах краси… Військова взаємодопомога і тут мала місце: конкурентки навіть ділилися вбранням, косметикою, робили одна одній зачіски. Адже часу на повноцінну підготовку до конкурсу в більшості красунь практично не було: когось на потяг зірвали просто з чергування, хтось прибув у Хмільник безпосередньо з передової, а в когось і зовсім вечірньої сукні немає…

— …У формі й туго зашнурованих берцях зручніше і звичніше, — ділиться солдат Ірина Улян, медична сестра медичного пункту десантно-штурмового батальйону. — Мене вчора викликали з нічних стрільб. Сказали: «Швидко збирайся, до потягу дві години!» А я й гадки не мала, що пройшла у фінал. Ось так і приїхала — без сукні, без купальника, без підготовленої презентації, лише «піксель» із собою… Та за лічені хвилини дівчата мене зібрали, а в телефоні з'явилися двадцять номерів нових друзів.

Схожий сценарій підготовки до конкурсу був і в молодшого сержанта Ольги Янус, санінструктора медпункту частини. Ще вночі військовий медик стояла в наряді, а відразу після чергування побігла на потяг. А от молодший сержант Анастасія Однораз, фельдшер зенітно-ракетного дивізіону, на конкурс приїхала з передової. 20-річна дівчина вже чотири місяці поспіль рятує життя поранених на першій лінії і повертатись у тил поки що не планує. Тож після донецьких окопів більшість етапів для неї є дрібничкою.

— Три дні фінальної частини конкурсу стали чудовою можливістю трохи відволіктись від бойових буднів, поспати без рації біля себе, відкрити щось нове, — зізнається Анастасія. — Та, чесно кажучи, обговорюємо з іншими конкурсантками не типові дівчачі теми, а бойову травму, евакуацію…

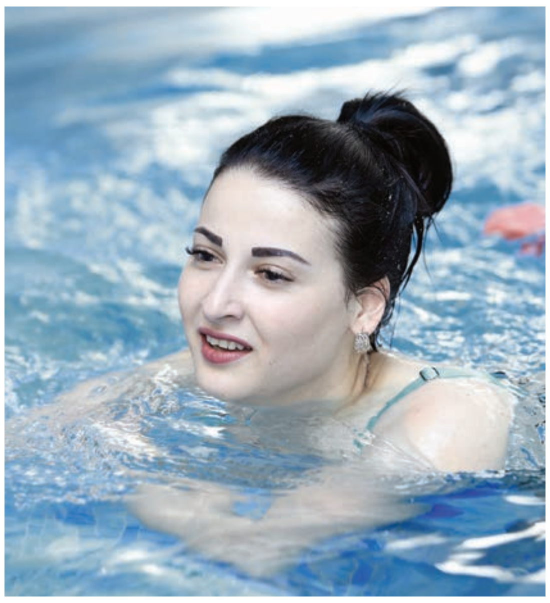
Цікаво, що під час змагань дівчата ще й зустрічали у військовому санаторії своїх колишніх пацієнтів. Це й не дивно, адже більшість медиків-фіналісток надали допомогу сотням поранених…

— Не встигла приїхати, як зустріла чоловіків, що бігли назустріч і радісно махали руками: «Привіт! Ти нас усіх рятувала! Пам'ятаєш? Якби не ти…» А я, чесно кажучи, не можу всіх пам'ятати, їх же були сотні, — розповідає Наталія Дугарь, на грудях якої красується

«Три дні фінальної частини конкурсу стали чудовою можливістю трохи відволіктись від бойових буднів, поспати без рації біля себе, відкрити щось нове…»

орден «За мужність». — Потім іду й бачу хлопця з ціпком, а він підходить і обіймає: «Бачиш, Наташо, я ж казав, що сам ходитиму! Заходь на тістечка». Приємно. Конкурси — це, звісно, чудово, але саме такі зустрічі є моєю найбажанішою перемогою, це найкраще підтвердження того, що всі недоспані ночі, втома, переживання не були даремні.

Судді прискіпливо оцінювали конкурсанток, а фіналістки з честю проходили всі випробування. Журі нараховувало просто неймовірні, як для дівчат, цифри в силових змаганнях, з професійними тестами й поготів усі впоралися на «відмінно». Не дивно, що різниця балів у фіналісток була мінімальна.

І найголовніше: хто ж одягнув головну корону? Після ретельного підрахунку балів, об'єктивного оцінювання всіх факторів кращою за результатами стала старший сержант Світлана Кривіцька, медична сестра відділення лікарсько-льотної експертизи ВМКЦ Центрального регіону. Тож корона всеармійського конкурсу поїхала до Вінниці. Та очевидно, що абсолютно кожна фіналістка вже є переможницею.

— Перемога стала несподіванкою, хоч я й ретельно готувалась. Найважче мені далося плавання, — зізнається нова «Берегиня», якій, схоже, рідний Хмільник додавав сил та наснаги. — Адже плавати я навчилася буквально два тижні тому. Ми разом із «Міс грація» Юлею Гуцол на кілька тижнів у басейн записалися, щоб не провалити цей етап. Звісно, готувалася, хвилювалася, довго вибирала сукню, спеціально для конкурсу купувала, такі ми — дівчата… Брату окрема дяка, він — курсант, але знайшов можливість і допоміг зробити мені чудовий презентаційний відеоролик. А також велике спасибі мамі, родичам та друзям, які прийшли мене підтримати, я щаслива…

Усі дівчата отримали від спонсорів пам'ятні та солодкі подарунки, сертифікати на купівлю профекіпірування. Не залишилась осторонь і наша газета. Крім активного інформаційного супроводу конкурсу, від редакційного колективу Центрального друкованого органу МО України «Народна армія» переможниця конкурсу та всі віце-міс отримали наручні годинники із логотипом видання. Їх особисто вручив головний редактор полковник Роман Драпак.

Трохи розвіявшись після бойових буднів, дівчата заходилися пакувати валізи. Кому — в госпіталь, кому відразу на фронт... Завтра — нові бої. Бої за життя…

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ, Юрій ІГНАТ

ВІТАЄМО НОМІНАНТОК КОНКУРСУ:

міс «Берегиня в погонах-2018» —
старший солдат **Світлана Кривіцька** (м. Вінниця)
перша віце-міс —
молодший лейтенант м/с **Вікторія Хухлей** (м. Київ)
віце-міс —
старший сержант **Наталія Дугарь** (м. Полтава)
віце-міс —
капітан м/с Тетяна Херсонська (м. Київ)
віце-міс —
капітан м/с Ганна Марчук (м. Чернівці)

Номінації:

«Міс чарівність» —
старший солдат Ірина Гура (м. Миколаїв)
«Міс оригінальність» —
сержант Тетяна Пінчук (м. Житомир)
«Міс глядацьких симпатій» —
солдат Ірина Улян (м. Львів)
«Міс професійна досконалість» —
капітан м/с Ганна Проненко (м. Київ)
«Міс творчість» —
старший лейтенант м/с Крістіна Герасимчук (м. Рівне)
«Міс грація» —
старший солдат Юлія Гуцол (м. Вінниця)
«Міс спортивна досконалість» —
старший лейтенант м/с Альона Іващенко (м. Херсон)
«Міс фото» —
старший сержант Лариса Євмещенко (м. Біла Церква)
«Міс посмішка» —
старший солдат Надія Степанюк (м. Київ)

Українські танкісти переносять на швидкість боєприпаси до танкової гармати

Швидкісне водіння — один із найдинамічніших та яскравих етапів змагань

ВИЗНАЧЕНО КРАЩИЙ ТАНКОВИЙ ВЗВОД У ЄВРОПІ

УКРАЇНЦІ ВЖЕ ДРУГИЙ РІК ПОСПІЛЬ БРАЛИ УЧАСТЬ У ЗМАГАННЯХ «СИЛЬНА ЄВРОПА»

У баварському місті Графенвері (Німеччина) на навчальному полігоні Командування підготовки 7-ї Армії США у Європі завершилися треті міжнародні змагання на кращий танковий взвод Європи — Strong Europe Tank Challenge 2018

Протягом тижня танкісти змагалися у 13 дисциплінах: танковий взвод у наступі; танковий взвод в обороні; розпізнавання та ідентифікація цілей; розвідка; корегування вогню артилерії; ремонт пошкодженого танка й надання медичної допомоги екіпажу; оцінювання дистанції до цілі; водіння танка; евакуація танка в умовах радіохімічної загрози; стрільба з особистої зброї; подолання смуги перешкод; танкова олімпіада (перенесення запчастин і боєкомплекту танка на швидкість); снайперська стрільба з танка.

У перший день змагань українська команда виконувала етап «танковий взвод у наступі». За умовами вправи, для головної гармати було 24 цілі — рухомі й нерухомі. На кожен танк передбачалося по 10 снарядів. Також з'являлися й мішені типу «група піхоти», які потрібно було вражати з кулемета.

У ході наступу взвод мав виконати ряд обов'язкових маневрів. Зокрема необхідно було виявити мінне поле, позначене білою лінією, здійснити обхідний маневр і продовжити атаку з іншого напрямку.

Наступне завдання — захопити укріплену висоту й відбити контратаку противника. Після цього, за умовами змагань, взвод залишив зайняті позиції, щоб не потрапити під умовний удар артилерії. Завершальний етап — повторна атака зазначеної висоти.

Тактичні дії українців організатори оцінили майже максимальною кількістю балів, але технічні несправності завадили якісній стрільбі.

Наступного дня українська команда проходила етапи з оцінювання тактичної обстановки, визначення відстані до цілі, зі стрільби з пістолета й розпізнавання цілей.

Під час оцінювання тактичної обстановки необхідно було провести візуальну розвідку сил і засобів супротивника, що закріпився в імітаційному містечку, виявити його озброєння, кількість особового складу, пости тощо. Кожен екіпаж спостерігав зі свого напрямку й доповідав командиру взводу, який мав звести усі доповіді в єдину картину. Складність завдання полягала в тому, що особовий склад противника під час вправи переміщався містечком, продовжував встановлювати перешкоди та змінював укриття.

Наступною вправою було визначення дальності оптичним методом. Ця вправа імітувала відмову в танка далекоміра, і під час її виконання екіпаж мав власними силами визначити дистанцію до цілі. Кожна ціль демонструвалася лише 20 секунд, тож за цей час необхідно було не лише її виявити, але й розпізнати, щоб потім, користуючись заданими величинами висоти і довжини, вирахувати відстань за формулою тисячних.

Іще однією вправою було розпізнавання цілей. Рухаючись заданим маршрутом, танкісти відшукували розставлені цілі та розпізнавали їхній тип. Цілі імітували різну ворожу техніку — від БМП до гелікоптера. Знову, як і під час оцінювання тактичної обстановки, спостереження вели усі екіпажі одночасно, а загальну доповідь робив командир взводу.

> *Цьогорічним переможцем змагань «Сильна Європа-2018» стали танкісти Сухопутних військ ЗС Німеччини, другу сходинку посіли новачки «челенджу» — ЗС Швеції, а бронзу здобули представники ЗС Австрії*

Найбільш динамічним етапом змагань видалася швидкісна стрільба. За умовами вправи, її виконували з різних положень: стоячи, з коліна, лежачи і з танка. Потрібно було швидко вразити мішені й переміститися на іншу позицію.

На додачу було завдання із перенесення двох коробів по 840 набоїв калібру 7,62 мм від одного танка до іншого. Ця вправа імітує ведення вогню в умовах стресу в русі та вимагає від військовослужбовця не лише хорошої фізичної підготовки та вміння швидко перезаряджати зброю і стріляти з неї, але й певної психологічної стійкості до стресу.

Потім українська команда проходила етап «танковий взвод в обороні». За умовами змагань, танкісти двійками повинні були зайти до ворога, що наступає, з флангів, знищити з ходу кілька цілей і перейти в оборону на першому рубежі. Після відбиття наступу противник застосував артилерію та змусив танкістів відійти на запасні позиції. Там, знищивши цілі й зупинивши просування ворога, танковий взвод 14-ї окремої механізованої бригади знову висунувся вперед і довершив його розгром.

Усього на цьому етапі було 28 цілей для гармати танка й декілька — для кулемета. Українські танкісти знищили 21 ціль типу «танк» і «БМП».

Слід зауважити, що через технічні несправності обладнання полігона деякі цілі при влучанні не падали і були вражені нашими танкістами двічі. Крім того, чотири цілі знаходилися на відстані більше ніж 2000 метрів.

Іще однією особливістю даного етапу змагання було те, що правильним виконанням вправи вважався виїзд на пагорб лише при виявленні цілей та з'їзд з нього після пострілу. Через те, що даний полігон обладнано з урахуванням габаритів американських танків M1A2 Abrams, висота капоніра знаходилася вище поля зору значно нижчого українського Т-84. Це зробило неможливим спостереження за полем бою, знаходячись за його межами. Така особливість цього етапу була відома нашим танкістам іще з минулого року, тому про неї було заздалегідь попереджено суддів змагань. Як результат — командир прийняв рішення вести вогонь, не полишаючи капоніра, однак за це наша команда втратила певну кількість балів за тактичне маневрування. У підсумку за цю дисципліну українські танкісти здобули 312 балів із 500 можливих.

На четвертий день танковий взвод 14-ї окремої механізованої бригади змагався в чотирьох дисциплінах: виклик на себе вогню артилерії, швидкісне водіння, медична евакуація й хімічний захист.

Одним із найдинамічніших і яскравих конкурсів стало швидкісне водіння броньованої машини. Половину дистанції танки рухались із заклеєними засобами візуального спостереження: спочатку заднім ходом, потім — розворот і продовження руху. Діями механіка-водія керував командир танка. Наприкінці першого етапу, рухаючись кормою вперед, необхідно було загнати машину в спеціальну «кишеню», позначену червоними конусами. При зворотному русі механіку-водію вже дозволили користуватися триплексами. Відтак танк, рухаючись зі швидкістю близько 40 км/год, повинен був переїхати автівку. Перед фінішем на танкістів чекала остання перешкода — стіна із дерев'яних балок. Зупинитися перед нею треба було не більше ніж за метр. Ускладнювала завдання димова завіса. Загальний час взводу склав трохи менше 25 хвилин.

У фінальний день програма для всіх команд була однакова. Перший етап — смуга перешкод, старт — о шостій ранку. Першою була спортивна естафета. Учасники переносили різні елементи танка на швидкість. А останньою дисципліною стала швидкісна стрільба. Завдання — вразити 20 мішеней для гармат, маючи 30 снарядів на взвод. Оцінювалася влучність і швидкість стрільби. За цю вправу передбачався окремий кубок.

Закрили змагання вже традиційною «дружньою стрільбою». На рубіж від кожної команди виїхав один танк, і всі разом вони здійснили спільний постріл. Далі вогонь відкривали вже по готовності екіпажу.

За підсумками змагань, цьогорічним переможцем стали танкісти Сухопутних військ ЗС Німеччини, другу сходинку посіли новачки «челенджу» — ЗС Швеції, а бронзу здобули представники ЗС Австрії. За окрему номінацію «снайперська стрільба» кубок отримали військовослужбовці Армії ЗС США. Українська команда — танковий взвод 14-ї омбр Сухопутних військ ЗС України — у заліковій таблиці посів восьме місце.

Роман ВУС

РОСІЙСЬКІ «УРАЛИ» МОЖУТЬ БУТИ ЗАМІНЕНІ УКРАЇНСЬКИМИ «БОГДАНАМИ»

ОСОБЛИВІСТЬ НАШОГО ПОЗАШЛЯХОВИКА — КИТАЙСЬКИЙ ДВИГУН WEICHAI POWER. ЇХНЄ ЗАСТОСУВАННЯ ДОЗВОЛИЛО ВІДМОВИТИСЯ ВІД ВИКОРИСТАННЯ СКЛАДНИКІВ РОСІЙСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА ПО ВСІЙ ЛІНІЙЦІ ПРОДУКЦІЇ

«Богдан-6317» оснащений 6-циліндровим дизельним двигуном з турбонаддувом, об'єм якого становить 9,7 л, а потужність — 380 к.с. Автомобіль розвиває максимальну швидкість до 85 км/год і має запас ходу 1447 км. Його вантажопідйомність становить 11 000 кг, що дозволяє перевозити 48 осіб на розкладних лавках

Позашляховики «Богдан-6317»

На Черкаському автомобільному заводі «Богдан» у межах виконання державного оборонного замовлення виготовлено чергову партію сучасних позашляховиків «Богдан-6317», які невдовзі надійдуть до війська. Передбачається, що цей автомобіль поступово замінить «Урал-375», «Урал-4320» та військові модифікації КАМАЗів, які були спроектовані ще у 60–70-х роках минулого століття і нині є як морально, так і технічно застарілими. Виробництво переважної більшості радянських військових машин (окрім автомобілів КрАЗ) залишилося на території країни-агресора. Тож, виходячи з реалій сьогодення, забезпечити вітчизняне військо сучасною автомобільною технікою має саме вітчизняний виробник.

Нагадаю, що наприкінці минулого року Міністерство оборони України завершило визначальні відомчі випробування цього автомобіля, в ході яких нова модифікація «підтвердила належний технічний рівень підготовки автомобіля, який забезпечує виконання покладених на нього завдань». Тому цей трьохосний позашляховик було рекомендовано «допустити до експлуатації в Збройних Силах України в особливий період». Примітна особливість новинки — двигун китайського виробництва Weichai Power. Застосування нових двигунів дозволило автовиробникові відмовитися від використання складників російського виробництва по всій лінійці продукції.

Вантажні автомобілі «Богдан-6317» підвищеної прохідності, обладнані бортовою платформою, призначені для перевезення особового складу, різних вантажів, буксирування транспортних і спеціальних причепів (озброєння і військової техніки) всіма видами доріг, бездоріжжям і пересіченою місцевістю. Обладнані системою регулювання тиску повітря в шинах, лебідкою з тяговим зусиллям 12 000 кгс і тросом завдовжки 60 м, передпусковим підігрівачем.

Вантажопідйомність цього позашляховика становить 11 000 кг. Вантажна платформа має обсяг 27,5 м³. Він здатний перевозити 48 осіб на розкладних лавках. Новий позашляховик оснащений рядним 6-циліндровим дизельним двигуном з турбонаддувом WP10.380E32, робочий об'єм якого становить 9,7 л, а потужність — 380 к.с. Автомобіль розвиває максимальну швидкість до 85 км/год і має запас ходу — 1447 км.

Сергій ВОРОНКОВ

2018 РОКУ ВІЙСЬКО ВЖЕ ОТРИМАЛО ПОНАД 650 ОДИНИЦЬ ОВТ

З початку 2018 року до Збройних Сил України вже поставлено понад 650 одиниць озброєння та військової техніки і керованих засобів ураження. Зокрема бойові машини піхоти, автомобільна техніка, артилерійські системи, автоматичні гармати, радіотехнічні засоби, безпілотні авіаційні комплекси, засоби зв'язку. Протягом поточного року планується завершити розробку модернізованої реактивної системи залпового вогню із новітніми високоточними ракетами, рухомого автоматизованого командного пункту підрозділів ППО та авіації, а також модернізованого переносного зенітно-ракетного комплексу. До речі, нині на завершальному етапі перебувають відомчі випробування командно-штабних машин із сучасними засобами зв'язку на базі БТР та БМП. Про це під час брифінгу повідомив заступник директора Департаменту військово-технічної політики, розвитку озброєння та військової техніки Міністерства оборони України полковник Владислав Шостак.

— Минулого року на озброєння було прийнято 21 зразок ОВТ. Окрім того, торік за державним оборонним замовленням закуплено та надійшло до Збройних Сил України понад 2600 одиниць новітнього й модернізованого озброєння, виробів і військової техніки, а також майже 27 000 боєприпасів, — зазначив полковник Владислав Шостак.

ПТРК «Корсар» прийняли на озброєння війська 2017 року

За його словами, виготовлення деяких зразків ОВТ на підприємствах ОПК здійснюється за виробничим циклом, що перевищує 12 місяців, тому є пропозиції сформувати державне оборонне замовлення на трирічний період із можливістю за потреби щороку його коригувати. Це стабілізуватиме виробництво, сприятиме запровадженню новітніх технологій виготовлення військової техніки, створенню замкнених циклів розробки й виробництва основних видів озброєння, військової та спеціальної техніки. Також буде досягнуто повної незалежності виробництва від поставок обладнання, комплектуючих і матеріалів із Російської Федерації. Відповідно такі підприємства працюватимуть за стабільним графіком, здійснюючи планове постачання ОВТ до війська.

— Для забезпечення війська найсучаснішими зразками ОВТ від провідних країн світу необхідно привести систему державного контролю у відповідність із вимогами та стандартами НАТО. Насамперед це стосується захисту оборонних технологій і контролю за їхнім кінцевим використанням, — наголосив полковник Владислав Шостак.

За його словами, нині ведеться робота щодо набуття оборонним відомством та іншими державними замовниками права на укладання договорів (контрактів) із закупівлі ОВТ із зарубіжними країнами. Це дозволить Міноборони України безпосередньо в рамках військово-технічного співробітництва напряму укладати державні контракти і спростити процедуру постачання у збройні сили ОВТ країн — членів НАТО.

— Уже затверджено алгоритм переходу до інтегрованої системи закупівель ОВТ, що передбачає значне збільшення частки придбання звичайних видів озброєнь за відкритою процедурою. Це дозволить скоротити час та кошти на виконання контрактів, — підсумував полковник Владислав Шостак.

Ярослав МЕЛЬНИЧУК

ВІДБУЛИСЯ УСПІШНІ ВИПРОБУВАННЯ НОВОГО БОЙОВОГО МОДУЛЯ

Фахівці ДП «Державне київське конструкторське бюро «Луч» (далі — КБ «Луч») у співпраці з іноземними партнерами розробили принципово новий бойовий модуль. Він розміщується на шасі броньованої техніки й оснащується сучасними керованими ракетами «СКІФ» розробки КБ «Луч» та системою наведення. Це дозволяє використовувати його у будь-який час доби для враження нерухомих і рухомих броньованих цілей, що мають комбіновану, рознесену або монолітну броню із динамічним захистом, а також малорозмірних цілей: довготривалих вогневих точок, танків в окопах, легкоброньованих об'єктів, гелікоптерів, що зависли, надводних цілей та живої сили противника. Про це повідомили у КБ «Луч».

До речі, на Чернігівщині за участю іноземних партнерів уже провели успішні випробування нового бойового модуля. Усі ракети влучили в ціль. За результатами випробувань було прийнято рішення про поглиблення співпраці в оборонній сфері та створення нового сучасного бойового модуля, здатного виконувати широке коло завдань.

РОСІЙСЬКИЙ «ПАНЦИР» НЕ ЗДАТНИЙ ЗБИВАТИ ІЗРАЇЛЬСЬКІ РАКЕТИ SPIKE,

АБО ЯК ЗАБРЕХАЛИСЯ КРЕМЛІВСЬКІ ГЕНЕРАЛИ, ВИПРАВДОВУЮЧИ БЛИСКАВИЧНЕ ЗНИЩЕННЯ «НЕПЕРЕМОЖНОГО» ЗЕНІТНОГО РАКЕТНО-ГАРМАТНОГО КОМПЛЕКСУ «ПАНЦИР-С1» У СИРІЇ

Не встиг охолонути асфальт на Красній площі в Москві після параду Перемоги, як армія одного з почесних гостей Путіна знищила предмет російської гордості — зенітний ракетно-гарматний комплекс «Панцир-С1». У Росії традиційно швидко видали на-гора пояснення. Зокрема генерал-лейтенант ППО РФ Айтеч Біжев 11 травня 2018 року повідомив журналістам Інтерфаксу: «Ізраїльські військові могли знищити в Сирії зенітний ракетно-гарматний комплекс російського виробництва тільки в тому випадку, якщо він був вимкнений або витратив боєкомплект. Увімкнений, цей комплекс не дав би себе знищити, він би збив ізраїльську ракету на підльоті гарматним вогнем або ракетами». Схожу думку висловив колишній командувач 4-ї повітряної армії ППО генерал-лейтенант Валерій Горбенко: «Не можна виключити й такий варіант, при якому комплекс не було приведено в бойову готовність. Можливо, там у той момент і екіпажу не було». Згодом, зрозумівши, що генерали виявили відверту дурість, Кремль почав висувати інші версії загибелі широко розрекламованого комплексу «Панцир-С1». Пікантності цьому фарсу додає те, що в різні роки Біжев був заступником начальника Головного штабу військ ППО, першим заступником начальника ГШ ВПС РФ. Горбенко, судячи з усього, також на дилетанта в питаннях ППО не тягне. Отже, обидва ці пояснення стали яскравим прикладом того, як необізнаній публіці можуть брехати російські генерали

Неважливо, з якого носія було запущено ракету Spike Nlos — із повітряного чи наземного, симптоматично одне: «Панцир-С1» російського виробництва побачив її лише за десять секунд до його знищення

Російський ЗРГК «Панцир-С1» було знищено першою ж ізраїльською ракетою Spike

Розглянемо ситуацію докладніше. Управління по зв'язках із громадськістю Армії оборони Ізраїлю розмістило невеликий ролик, знятий камерою, встановленою в головній частині ракети. На ньому зафіксовано останні секунди існування гордості російського ВПК. На відео видно, як у якусь мить один із військових, що стоять неподалік від «Панцира», прожогом кинувся до комплексу. Через лічені секунди ракета вражає ціль.

Отже, якщо вірити одному з російських генералів, у вимкненому стані радар і РЛС комплексу не працюють. Проте швидкий забіг сирійця в напрямку «Панцира» говорить зовсім про інше: радар комплексу працював і, виявивши загрозу, видав попереджувальний сигнал. Друга версія — про те, що комплекс витратив боєприпаси, також має дуже сумнівний вигляд. «Панцир-С1» знаходився на бойовій позиції, а не в боксі, до того ж його навіть не було накрито маскувальною сіткою. Крім зенітних ракет, здатних знищувати засоби повітряного нападу на дальності до 20 000 і на висоті майже 15 000 метрів, комплекс має спарені 30-мм автоматичні гармати з 1400 артилерійськими пострілами. Без боєзапасу комплекс безпорадний. У такому випадку сирійський солдат побіг би, навпаки, не в бік комплексу а від нього, рятуючи своє життя. Та й залишитися зовсім беззбройним на бойовій позиції, витративши 12 ракет і 1400 снарядів — потрібно було ще примудритися...

Третя версія належить Костянтину Макієнку, заступнику директора російського Центру аналізу стратегій і технологій: комплекс «Панцир-С1» не зміг відбити удар ізраїльської ракети Spike, оскільки просто не пристосований для захисту від таких ракет. Дослівно: «Це ж протитанкова ракета, що запускається з наземних комплексів, а «Панцир-С1» оптимізовано для роботи по повітряних цілях, а не протитанкових ракетах». Однак і це брехня: Spike прилетів, подолавши майже 25 000 метрів, а заявлені росіянами технічні дані їхнього комплексу дозволяють успішно збивати подібні цілі…

Найбільш правдиво резонансну подію прокоментував заступник командира зенітного ракетного полку РФ підполковник Андрій Головін: «Очевидно, ізраїльтяни били зі своїх самохідних артустановок Pereh. Саме їх оснащено ракетами Spike NLOS, дальність польоту яких сягає 25 000 метрів. Населений пункт Хан-Арнаба, поблизу якого було знищено «Панцир-С1», знаходиться на кордоні з контрольованими Ізраїлем Голланськими висотами. Таким чином, ізраїльська самохідка цілком могла накрити комплекс. Зрештою, це тактичний прорахунок сирійського командування. Треба було вибирати позицію подалі».

Отже, можна сказати, що Головін підбив підсумок: «ПАНЦИР» НЕ ЗДАТНИЙ ЗБИВАТИ РАКЕТИ SPIKE. І неважливо, з якого носія було запущено ракету — із повітряного чи наземного, симптоматично одне: «Панцир-С1» побачив її лише за десять секунд до його знищення.

На Міжнародному воєнно-технічному форумі «Армія-2017» росіяни повідомляли, що з березня до липня 2017 року комплексами «Панцир», дислокованими в Сирії, було знищено 12 повітряних об'єктів, серед яких — БпЛА, різні реактивні ракети й аеростат. А на початку жовтня 2017-го запеняли ще й про знищення двох ракет РСЗВ «Град». Що ж, ракета ПТРК (тим більше та, що пролетіла 25 000 м) повинна була б стати рядовою ціллю для «Панцира». Сміх та й годі.

Тепер розглянемо винуватця підмоченої репутації російської зброї. Багатоцільовий ракетний комплекс дальньої дії Spike NLOS призначено для враження бронетехніки, фортифікаційних та інженерних споруд, живої сили противника, малошвидкісних надводних цілей поза межами прямої видимості в будь-який час доби та у складних метеоумовах. Бойова частина в ракеті Мк5 ПТРК в залежності від завдання може споряджатися тандемною кумулятивною чи осколково-фугасною боєголовкою. Система управління ракетами комбінована і складається з тепловізійної головки самонаведення, інерційної системи, системи супутникового позиціонування з обладнанням двостороннього радіоканалу передачі даних, що й забезпечує автоматичний режим командного наведення. В останньому випадку використовується відеосистема, яка передає зображення на пульт оператора. Усі ці технічні параметри дають можливість реалізувати широкий спектр бойового застосування, у тому числі «вистрелив і забув», захоплення цілі та перенацілювання після пуску, командне наведення й реалізацію складних траєкторій польоту, стрільбу по невидимих цілях із закритої позиції.

Ефективне знищення ізраїльтянами найсучаснішої, широко розрекламованої зброї Російської Федерації в черговий раз продемонструвало технологічну перевагу Заходу над Росією.

Олександр ДІДУР

Американський гелікоптер Huey у зоні висадки X-Ray. В’єтнам, 1965 рік

БИТВА В ДОЛИНІ Я-ДРАНГ

ЦЯ БИТВА, НА ДУМКУ ЇЇ ВЕТЕРАНІВ, СТАЛА ДЛЯ ВІЙНИ У В’ЄТНАМІ ТИМ ЖЕ, ЧИМ ГРОМАДЯНСЬКА ВІЙНА В ІСПАНІЇ ДЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ, — МІСЦЕМ, ДЕ ВИПРОБОВУВАЛАСЯ НОВА ТАКТИКА, ТЕХНІКА Й ОЗБРОЄННЯ

Мабуть, ніхто не буде заперечувати, що одним із головних символів війни у В’єтнамі разом із автоматом АК-47 став вертоліт UH-1 Iroquois. Саме ця гвинтокрила машина і її модифікації стали основними засобами пересування, вогневої підтримки й порятунку американських військ. Ескадрильї вертольотів не раз порівнювали з ескадронами кавалерії, що несуться в атаку. Втім це співставлення стало особливо доречним для частин 1-ї кавалерійської (аеромобільної) дивізії, яким безпосередньо довелося випробувати цю «робочу конячку» армії США в запеклих і жорстоких боях

У вересні 1965 року перші підрозділи з’єднання прибули в Південно-Східну Азію, щоб перевірити новітню на той час концепцію аеромобільних військ. Два місяці по тому їм довелося брати участь в одній з найбільш жорстоких і кровопролитних битв у історії локальних конфліктів — у битві в долині річки Я-Дранг.

Тоді регулярні частини США вперше зустрілись у великому бою з кадровими частинами В’єтнамської народної армії. Ця битва, на думку її ветеранів, стала для війни у В’єтнамі тим же, чим громадянська війна в Іспанії для Другої світової — місцем, де випробовувалася нова тактика, техніка й озброєння.

Взагалі 1965 рік виявився черговим вододілом у довгій історії воєн у В’єтнамі. 28 липня президент США Ліндон Джонсон офіційно оголосив про перекидання у В’єтнам 1-ї кавалерійської (аеромобільної) дивізії. Вона була створена в лютому 1963 року як 11-та експериментальна повітряно-штурмова і відпрацьовувала протягом двох років бойове злагодження з використанням новітніх на той час вертольотів. Дивізія, що отримала перед відправкою у В’єтнам номер та регалії найстарішого американського бойового з’єднання, теоретично не мала недоліків ні традиційних сухопутних військ, ні повітряно-десантних, перевершуючи перші в мобільності, а другі — в безпеці й простоті десантування.

Як вже згадувалося на початку, основною «робочою конячкою» дивізії став багатоцільовий армійський вертоліт UH-1 Iroquois, він же Huey, виробництва фірми Bell. Гелікоптер був невибагливий в обслуговуванні й у транспортній модифікації міг підняти в повітря 10–12 солдатів у повному екіпіруванні. Іншими варіантами Huey були медичний, який міг вмістити шість нош, і ударний.

Льотчиків учили пілотувати гелікоптер на гранично малих висотах, що в теорії повинно було мінімізувати ризик обстрілу із землі. Також вертольотники повинні були вміти літати в тісному строю у вигляді літери V, хоча офіційно це не заохочувалося через занадто велику небезпеку.

Піхота була озброєна новітніми тоді автоматичними гвинтівками М16, кулеметами М60 та гранатометами М79 і М72.

Після прибуття у В’єтнам 1-ша кавалерійська (аеромобільна) розмістилася біля містечка Анкхе на терміново побудованій базі, яка вміщала більш ніж 400 вертольотів. Передбачалося, що звідти мобільні частини будуть швидко й ефективно наносити удари по в’єтнамцях на велику глибину їх бойових порядків, де б ті не перебували, адже вертольотам не перешкоджали ні джунглі, ні засідки, ні міни, ні зруйновані мости.

14 листопада на 16 вертольотах Huey, яких супроводжували чотири гвинтокрилі машини вогневої підтримки, почалося перекидання 1-го батальйону 7-го кавалерійського полку в зону висадки X-Ray. У першій хвилі (близько 10.48) було майже 160 бійців. Біля місця висадки знаходився 66-й полк в’єтнамців, який налічував приблизно 1600 солдатів. В’єтнамці ще з вересня готувалися до майбутніх боїв у цьому районі: евакуювали місцеве населення, робили укриття, готували склади з їжею та боєприпасами. Також поблизу перебували ще два в’єтнамські полки, перекинуті з півночі.

В’єтнамці засікли висадку і рушили назустріч. О 12.05 пролунали перші постріли. У десантників полетіли автоматні й кулеметні черги, 60-мм і 82-мм міни, гранати з РПГ-2. Для американців бій пішов не за запланованим сценарієм: мало того що батальйон вступив у бій, не встигши повністю висадитися, так ще й один взвод пропав невідомо куди.

На щастя американців, у них був безперебійний радіозв’язок для коригування артилерійського вогню, тож незабаром у них з’явилася вогнева підтримка. Дві батареї, озброєні 105-мм гаубицями, перекинуті вертольотами Chinook на спеціальний плацдарм, стріляли без зупинки — гільзи валялися купами до трьох метрів заввишки. Снаряди часом падали не далі як 50 метрів від позицій самих десантників. Окрім того, з’явилася й авіація: штурмовики і винищувачі-бомбардувальники скидали 250- та 500-фунтові бомби і баки з напалмом. Близько 14.00 один штурмовик Skyraider було збито, пілот загинув.

Горбиста долина була вкрита густою слоновою травою у зріст людини і всіяна термітниками, так що безліч перестрілок спалахувало раптово на дистанції до кількох метрів, у хід ішли пістолети й ручні гранати. На допомогу майже відрізаному батальйону на вертольотах перекидали підкріплення, боєприпаси, воду, на них же відвозили загиблих і поранених. Сапери підривали дерева, щоб розчистити нові посадкові майданчики.

В’єтнамці не встигли оточити десант до того, як той зайняв кругову оборону на вільній від дерев місцевості. Але і йому було несолодко: відрізаний від своїх взвод із 29 бійців втратив 8 убитими й 13 пораненими.

Уранці 15 листопада розпочалися нові стрімкі атаки. Спроби американців виручити оточений взвод не були успішними, навпаки — десантники, які вирушили на допомогу, мало не опинилися в оточенні.

Потім у хід пішла авіація. Після полудня вперше у В’єтнамі для підтримки військ на полі бою було використано стратегічні бомбардувальники B-52 — 18 машин скинули півтисячі 500-фунтових бомб. До вечора оточений взвод вдалося вивести до своїх.

Наступного дня два свіжі батальйони змінили виснажених безперервними боями солдатів.

Вранці 17 листопада під прикриттям авіації наземні сили обережно відступали в зону Albany. Здавалося б, бій уже виграно, причому з розгромним рахунком: армія США втратила 79 вбитими, ще 121 було поранено, а на полі бою залишилось 634 трупи в’єтнамців. Але, пробираючись крізь густу траву, американські солдати потрапили у засідку в формі літери L. Тактику таких дій в’єтнамці відпрацювали ще на французах: коли противник, зустрічаючи раптовий вогонь, розвертався фронтом до засідки, він потрапляв під флангову стрілянину з «поперечини» літери L. У перші ж хвилини бою американці втратили десятки людей.

Тривалий час американські десантники навіть не могли отримати підтримку — настільки перемішалися їхні бійці з в’єтнамськими. Нарешті, більш-менш розібравшись у ситуації, авіація й артилерія почали бити по місцях, де американських солдатів не було. Ті, що вижили, успішно повернулися до своїх.

Як це нерідко траплялося у в’єтнамській війні, обидві сторони заявили про свою перемогу. Проте цифри говорять самі за себе: за чотири дні боїв в Albany й X-Ray загинули 234 десантники й один пілот штурмовика, було збито чотири вертольоти. В’єтнамці визнали, що з їхнього боку загинуло 559 бійців, проте за іншими даними, ця цифра набагато більша.

У вересні 1965 року підрозділи 1-ї кавалерійської дивізії США прибули у В’єтнам, щоб перевірити новітню на той час концепцію аеромобільних військ

Таким чином, під час цієї операції командуванням 1-ї кавалерійської (аеромобільної) дивізії в умовах оточення й чисельної переваги в’єтнамців, було впроваджено практику перекидання й висадки підрозділів на обмежені ділянки приземлення декількома рейсами (ешелонами), застосовуючи при цьому обмежений склад транспортно-бойових вертольотів і нарощуючи сили угруповання в зоні висадки; запроваджено практику безперервної підтримки бойовими гвинтокрилами аеромобільних підрозділів одразу після їхньої висадки, з початком атаки та в ході виконання завдання; набуто досвід щодо успішних дій розвідувальних груп, які для виконання завдань застосовували бойові вертольоти; впроваджено практику дій підрозділів хімічних військ щодо маскування вертольотів постановкою димових завіс під час висадки підрозділів. Також командуванням дивізії отримано досвід успішного поєднання дій аеромобільних підрозділів на землі з одночасним використанням вертольотів як засобів забезпечення маневру підрозділами групи на полі бою й могутнього вогневого засобу, що виявилося новим і ефективним способом досягнення тактичних переваг під час проведення операції.

Підготував Роман ВУС

ЗНАЙТИ РОБОТУ МОЖНА ЧЕРЕЗ СКАЙП,

А ВІДКРИТИ ВЛАСНУ СПРАВУ — ПРОЙШОВШИ ТРЕНІНГ

ТАКЕ НОУ-ХАУ ПРАКТИКУЮТЬ У СЛУЖБІ ЗАЙНЯТОСТІ ЧЕРКАЩИНИ ДЛЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ КОЛИШНІХ ВІЙСЬКОВИХ І ТАКИМ ЧИНОМ ДОПОМАГАЮТЬ ЇМ ШВИДШЕ АДАПТУВАТИСЯ В СОЦІУМІ ТА ВІДЧУВАТИ СЕБЕ ПОТРІБНИМИ СУСПІЛЬСТВУ

До кожного клієнта тут особливий підхід. Як результат — рівень працевлаштування учасників бойових дій в області значно вищий, ніж у цілому по Україні. Лише минулого року кожного третього атовця області працевлаштовано.

Про особливості роботи Черкаського обласного центру зайнятості розповів його директор Григорій Дендемарченко

— Після повернення з війни бійцям важко пристосуватися до нового ритму життя. Наявність гідної роботи є тим фактором, що сприяє адаптації?

— Працевлаштованість є чи не найважливішою складовою цього процесу. В нашому центрі це чудово усвідомлюють, тому й алгоритми нашої роботи побудовано відповідним чином. Знаючи, що демобілізовані тривалий час не працювали за професією, робимо ставку на професійне перенавчання. Його ефективність уже підтверджено майже стовідсотковим працевлаштуванням, і в цьому Черкащина — своєрідний лідер. Приміром, минулого року після перенавчання одразу було працевлаштовано 99,1% осіб, цьогоріч — 87,2%. По Україні ці показники дещо скромніші. Крім того, усі атовці, яким виповнилося 45 років, та особи з інвалідністю з їх числа, незалежно від віку, мають право на отримання ваучера для перепідготовки, зміни спеціальності чи підвищення кваліфікації. При цьому намагаємося дбати й про те, щоб такі люди отримали роботу з відповідним соціальним пакетом. Усього до нас звернулися 4354 демобілізовані військовослужбовці. Роботу отримали 1655. Цього року звернулися 232 громадянина, і більшу половину вже працевлаштовано.

— Певна частина ветеранів АТО започатковує власні справи. І тут неабияка ваша заслуга. Чи багатьом допомогли?

— Власний бізнес — особливий напрямок. Усвідомлюємо, що, допомагаючи атовцям із відкриттям власної справи, ми створюємо нові робочі місця. У виграші — всі. Для цього проводимо відповідні цільові семінари та тренінги, надаємо індивідуальні профконсультації, щоб людина сформувала власний план побудови кар'єри. Починаючи з 2014 року за фінансової підтримки Фонду загальнообов'язкового державного страхування України на випадок безробіття 132 демобілізовані вже зареєстрували підприємницьку діяльність. Наприклад, атовець зі Звенигородщини Сергій Муленко відразу після повернення з війни звернувся по допомогу до районного центру зайнятості. Фахівці запропонували йому відвідати інформаційні тренінги й семінари, де він дізнався про можливість розпочати власну справу, тому вже невдовзі успішно захистив бізнес-план і відкрив магазин жіночого одягу. Черкащанин Валерій Грох після звільнення зі служби також пройшов перенавчання в Черкаському бізнес-коледжі. Минуло лише півроку, а він уже планує розширювати власне виробництво. І таких прикладів багато.

— Бійцям, яких було поранено, працевлаштуватися складніше. Чи вдається досягти компромісу із роботодавцями?

— Труднощів вистачає, але спільними зусиллями інколи вдається робити неможливе. Сергій Кахчі з Черкас — один із військових, який отримав інвалідність через поранення на війні. Маючи досвід роботи водієм автотранспортних засобів, він тривалий час самостійно шукав роботу. Та лише коли звернувся до нас, зміг працевлаштуватися. Пройшов навчання й отримав нову професію: тепер він — водій автонавантажувача. Зараз Сергій успішно працює на місцевому підприємстві.

На Черкащині за чотири роки працевлаштовано 1655 демобілізованих бійців

— Усі центри зайнятості мають спільні функції та завдання, але в кожному регіоні намагаються по-своєму допомагати бійцям працевлаштуватися. Які нововведення є у вас?

— Іще минулого року ми запустили онлайн-консультування для учасників бойових дій. І це дійсно зручно. Ми працюємо в режимі скайп-зв'язку, який передбачає тристоронні переговори між представником служби зайнятості, роботодавцем і шукачем роботи. Такі співбесіди можуть проводитися не лише з місцевими працедавцями, але й з роботодавцями інших регіонів. Процес дуже простий і дієвий. Також активно залучаємо громадські та волонтерські організації, заклади освіти, охорони здоров'я.

Ми у постійному пошуці нових методів роботи. Минулоріч впровадили використання відеорезюме, відеопрезентацій вакансій, онлайн-співбесід та комунікацій із безробітними через соцмережі. Також на початку 2017-го Державна служба зайнятості запустила нові сервіси «Електронна черга для безробітних» та «Електронний кабінет», за допомогою яких кожен може самостійно, не гаючи часу, записатися на індивідуальний прийом до фахівця служби зайнятості. На сьогодні цим скористалися майже 3000 громадян, а вже з початку цього року — більше 1000. Для працедавців ми ввели «Електронний кабінет роботодавця», який являє собою сучасний сервіс інформаційних технологій, орієнтований, насамперед, на скорочення витрат часу для відвідування служби зайнятості.

— Тривалі пошуки роботи все ж повертають людей в армію. Чи помічали цю тенденцію?

— Звісно. Певна частина демобілізованих повертаються в армію за контрактом. На це є низка причин. Тут і адаптація до мирного життя, й соціальні гарантії. Не завжди на цивільній роботі можна зустріти таке розуміння й братерство, як у війську. Мабуть, тому з 2015 року 340 осіб знялися з обліку й оформили контракт із ЗСУ, з них третина — в 2017-му. Ми всіляко намагаємося допомогти колишнім учасникам бойових дій іти вперед та досягати результату, тому й надалі будемо підтримувати наших захисників.

Ярослава ЗОРІНА

По всій Україні діє гаряча лінія Державної служби зайнятості. Відповіді на запитання можна отримати за єдиним безкоштовним номером: 0 800 50 99 66

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ЗАЙНЯТОСТІ ПОВІДОМЛЯЄ

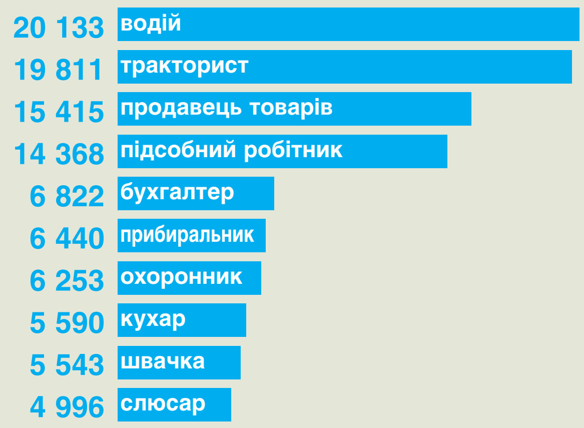
У першому кварталі 2018 року послугами Держслужби зайнятості скористалися 13 000 учасників АТО. Це майже 2,5% від загальної кількості безробітних українців (524 000 осіб), які зверталися по допомогу.

Статистика свідчить про те, що суттєво збільшують шанси на працевлаштування курси професійної підготовки та перенавчання, які організовують місцеві служби зайнятості. Цією можливістю цього року вже скористалися близько 12 000 атовців.

У відомстві зазначають, що для підвищення конкурентоспроможності звільненим з військової служби і учасників АТО, старших за 45 років, впроваджено ваучери для навчання. Будь-хто із «запасників» може обрати для перекваліфікації одну з 19 професій й пройти безкоштовне перенавчання.

Загалом сьогодні по Україні зареєстровано 367 000 безробітних. Найбільше їх у Вінницькій, Дніпропетровській, Запорізькій, Полтавській та Харківській областях — від 21 300 до 26 600 осіб. Найменше — у Закарпатській, Івано-Франківській, Луганській, Волинській, Тернопільській та Чернівецькій. Водночас у Вінницькій, Дніпропетровській, Київській, Львівській, Одеській та Харківській областях нині пропонується найбільша кількість вакансій для безробітних українців — від 5100 до 9700.

10 професій, за якими кількість вакансій є найбільшою

За даними Держслужби зайнятості в Україні, на квітень 2018 року середня заробітна плата, яку надають роботодавці, становить 4 898 грн.

Професії, за якими розмір заробітної плати є найбільшим

Назва професії	Заробітна плата, *грн*
художник-мультиплікатор	64 000
фахівець з комп'ютерної графіки	40 513
редактор-перекладач	20 477
головний тренер команди (збірної, клубної)	20 000
бурильник (будівельні роботи)	15 000
машиніст сировинних млинів	15 000
машиніст пневматичної установки	14 000
складальник покришок	13 467
науковий співробітник (галузь інженерної справи)	13 420
забійник на відбійних молотках	13 170
освинцювальник	13 000
начальник відділу управління	12 500
начальник пожежної охорони (команди) (пенітенціарна система)	12 000
машиніст скіпового підіймача	12 000
крановий електрик	11 667
начальник станції насосної	11 600

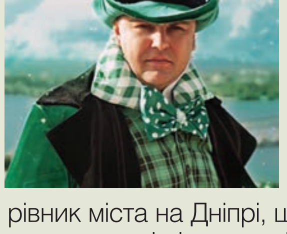
На одній локації зустрілися справжні герої сучасності: легендарний «Сумрак» Ігор Гордійчук (праворуч), військовий лікар «Айболить» Всеволод Стеблюк та незламна українська амазонка Аміна Окуєва. Березень 2017 року

«В УКРАЇНІ СЬОГОДНІ ЧАС ГЕРОЇВ» — ТАК ВВАЖАЛА УКРАЇНСЬКА АМАЗОНКА АМІНА ОКУЄВА

«НОВІТНІ КАЗКИ УКРАЇНИ» — ОДИН З ОСТАННІХ ПРОЕКТІВ, ЯКИЙ, НА ЖАЛЬ, НЕ ВСТИГЛА ЗАВЕРШИТИ ГРОМАДСЬКА АКТИВІСТКА, ЛІКАР, ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЕЦЬ АМІНА ОКУЄВА, СКОРО ВИЙДЕ ДРУКОМ

На початку червня Аміні Окуєвій мало б виповнитися 35. Та не судилося. Безжальна куля ворога обірвала її життя не на полі бою, а на дорозі в мирній частині України

Один з останніх проектів, який не встигла завершити Аміна Окуєва, — «Новітні казки України». Це була її мрія — створити казки для дітей, у яких на основі всесвітньовідомих казкових сюжетів розповідались би реальні історії знакових фігур сучасної України: воїнів АТО, волонтерів, громадських діячів. Кожне оповідання майбутньої книжки складається з двох частин — фотографії її головного персонажа у відповідному образі й обстановці та самої казки, яка містить реальні моменти із життя героя. Серед тих, хто приміряв на себе фантастичні образи сучасних українських патріотичних казок: легендарний «Сумрак» — Герой України, генерал-майор Ігор Гордійчук; доктор медичних наук, професор, полковник медслужби Всеволод Стеблюк; продюсер «Антизомбі» та «Гражданской обороны» Оксана Дихніч; акторка, співачка й волонтер Алла Мартинюк; актор і режисер Ахтем Сеітаблаєв і багато інших українців, життя яких є прикладом патріотизму й незламності. Сьогодні робота над книжкою добігає кінця.

Мер Дніпра Борис Філатов:

— В Аміниному проекті я — Джеймс Гудвін, великий і жахливий чарівник із циклу казок Олександра Волкова про Чарівну країну. За осучасненим сюжетом він — Чарівник міста на Дніпрі, що протистоїть мавпам-сепаратистам і різним негідникам.

Мій образ є уособленням подвигу всіх дніпрян, які стали на захист рідної землі 2014 року. Новітня казка про Чарівника Смарагдового міста — це історія єдності, завзятості й довіри, що у сукупності врятувало місто.

— Це цікавий і неординарний проект, — говорить співавторка проекту «Новітні казки України» молодий фотограф Олександра Лисицька. — Кожен із його героїв вартий значно більшого, ніж пари сторінок у виданні, адже їхні вчинки мають стати для маленьких українців орієнтиром у формуванні небайдужості, сміливості та любові до своєї країни. Дуже жалко, що втілення цього проекту Аміна вже не побачить, але всі її задуми й побажання, маю надію, ми врахували. На момент її загибелі книжка була майже готова. Аміна насамперед опікувалася вибором героїв і змістом, а моя сфера відповідальності — естетична.

Про сам проект я розпитувала Аміну Окуєву ще у жовтні 2017 року. До її загибелі було трохи більше тижня, але після тієї події просто не змогла викласти усе на папері. Якось моторошно чути її бадьорий голос на диктофоні й розуміти, що сьогодні серед живих її вже немає. У ці дні все ж хочу розповісти читачам газети про один із її незавершених проектів словами цієї мужньої жінки.

— Ця книга не тільки для дітей, які є її основною читацькою аудиторією, думаю, вона буде цікава й батькам. У ній не буде жодної вигаданої історії — усі вони справжні, адже в Україні сьогодні час героїв. Звичайно, книжка про українських героїв буде написана українською мовою. У цьому нам на волонтерських засадах допомагає одеська письменниця, член НСПУ Арсенія Велика (Людмила Данилюк). До речі, 2016 року за значний внесок у пропаганду української мови вона стала лауреатом престижної літературно-мистецької премії ім. П. Куліша. Я не можу сказати, яка з відомих казок мені найближча, адже в кожній із них закладено глибоку народну мудрість. Впевнена, що через казки можна зрозуміти менталітет будь-якого народу. На моє переконання, казки — більше, ніж правда, і не тому, що в них розповідається про існування, приміром, драконів, а тому, що вони говорять нам: «Драконів можна перемогти».

Коли я читала казки, мені завжди хотілося в них щось виправити, відкоригувати. Наприклад, чому завжди і всюди прийнято, що саме принци визволяють принцес із в'язниць? А хто рятує принца, якщо його ув'язнено? Думаю, що сучасні реалії вносять свої корективи у життя, і в казках це теж має відображатися. Саме тому в нас будуть свої, сучасні казки, де ми максимально намагалися показати сьогоднішні реалії, починаючи від гендерної рівності й закінчуючи сучасними технологіями. Адже деякі битви, навіть дуже важливі, зараз відбуваються не тільки на полі бою, а й через Інтернет або телевізор. Герої, що борються на цьому полі бою, у нашій книзі теж будуть.

Відбір відомої казки й головного персонажа — це творчий процес. Чому вибір припадає саме на цю казку, пояснити не можу. Частіше з'являється людина з неординарною історією, яку нам хотілось би бачити у проекті, після чого ми відшукуємо казковий персонаж, який йому б підходив.

Великою честю для нас було те, що легендарний «Сумрак» Ігор Гордійчук узяв участь у нашому проекті. Його героїчні вчинки відомі всім українцям, а Король Артур у його виконанні — просто неймовірний. Я горда тим, що саме ця людина сьогодні виховує молодь — майбутніх офіцерів, які згодом стануть достойною зміною сьогоднішніх захисників України.

Полковник медслужби Всеволод Стеблюк викликав на знімальному майданчику великий фурор. Він настільки органічно увійшов у роль лікаря «Айболить», що діти у музеї-аптеці не відпускали його ні на мить, а фотограф Олександра його просто не впізнала.

На сторінці проекту в соціальній мережі обговорюються його творчі аспекти. Для нас дуже важлива думка наших потенційних читачів. Так, доволі жваво обговорювалось ім'я для головного поганця. Зрозуміло, хто є його прототипом, — один маленький, але амбіційний, безпринципний та агресивний царьок сусідньої держави. У коментарях було несумно — безліч варіантів і карикатур. Утім, у наших казках не буде фотографій негативних персонажів, ми лише їх описуємо.

Я можу довго розповідати про фотосесії наших героїв, кожна була незабутня й неповторна. Дуже вдячна «моделям» за те, що вони знаходили час для цього проекту. Усі вони — зайняті люди, а за зйомки, крім "дякую" та кави, ми нічого не пропонували.

Відомо, що виготовлення гарно ілюстрованого видання потребує значних коштів. Ми не хочемо ні від кого залежати, тому все робимо самі й за свої кошти у вільний від основної роботи час. Але якщо якесь видавництво зголоситься нам допомогти, будемо тільки раді. Як відомо, щось планувати — це справа невдячна, особливо якщо зважити на те, що ми раніше не мали досвіду видавничої справи. Найголовніше для нас — щоб наша книжка вийшла гарною, цікавою, корисною і сподобалась читачам.

У «Новітніх казках України» розповідається про реальні історії знакових фігур сучасної України: воїнів АТО, волонтерів, громадських діячів. Їхні вчинки і мають стати для маленьких українців орієнтиром сміливості та любові до своєї країни

Ми хочемо надрукувати 1000 примірників «Новітніх казок України». Це поки що та кількість, яку можемо забезпечити фінансово. Хоча, здається, це досить невеликий наклад, адже вже 500 примірників мають своїх власників. Наш проект благодійний, тож ми намагатимемося все зробити для того, щоб наші казки потрапили в кожну школу і кожну дитячу бібліотеку України.

За словами фотохудожника та співавторки проекту Олександри Лисицької, вже наприкінці літа 2018 року книжка «Новітні казки України» побачить світ. Вона міститиме 15 автентичних патріотичних казок.

— Якщо «перша ластівка» знайде схвалення у читачів, — зазначає Олександра, — то ми продовжимо цей проект, бо героїв у нашій країні значно більше, ніж обсяг цього видання, і діти мають знати про кожного з них. Іще коли Аміна була жива, ми вмовили її стати героїнею однієї з казок. Вона довго пручалась, але після тривалих перемовин все ж таки погодилася. Так що одна з 15 казок нашого видання буде з Аміною й Адамом. Яка саме — це до виходу книжки для читачів буде секретом.

Наталія ЯРМІЛКО

Емблема Academi (Blackwater)

Сьогодні у всіх на слуху російські бойовики «Групи Вагнера»

Навчання персоналу DynCorp

У СВІТІ НАЛІЧУЄТЬСЯ ДО 500 ПРИВАТНИХ ВІЙСЬКОВИХ КОМПАНІЙ

МІСТКІСТЬ СВІТОВОГО РИНКУ В ЦІЙ ГАЛУЗІ СТАНОВИТЬ СОТНІ МІЛЬЯРДІВ ДОЛАРІВ

У сучасному світі приватні охоронні та військові компанії, виконуючи широке коло завдань, стали помітними й традиційними гравцями в напружених зонах і регіонах

Із середини 1990-х діяльність ПВК (приватні військові компанії) почала легалізуватися. 2008 року 17 держав підписали Документ Монтре. Це своєрідний кодекс правил — перша спроба на міжнародному рівні унормувати діяльність ПВК, створити уніфіковану основу із ключовими визначеннями для реалізації державами національних заходів у цій галузі.

Згідно з цим документом, «ПВК — це приватні підприємницькі суб'єкти, які надають військові чи охоронні послуги, незалежно від того, як вони себе характеризують. Послуги включають збройну охорону й захист людей та об'єктів, наприклад, транспортних колон, будівель та інших місць, техобслуговування й експлуатація бойових комплексів, утримання під вартою в'язнів і консультування або підготовку місцевих військовослужбовців і охоронців».

При цьому в кожній із держав діяльність ПВК має свої особливості, а в кожної з компаній подібного профілю своє бачення цілей, завдань і можливостей для завоювання свого місця в доволі конкурентному й професійному середовищі.

Кількість приватних військових і охоронних компаній за останні десятиліття зросла до 300. Місткість світового ринку в цій галузі становить сотні мільярдів доларів. Розглянемо найбільш відомі та впливові.

ACADEMI (BLACKWATER)

Американська охоронна фірма сформувала пропозицію, попит і моду на послуги приватних військових компаній. Заснована 1997 року колишнім спецпризначенцем Еріком Принцом разом із тренером зі стрільби Елом Кларком. У 2003 році бійці корпорації діяли в Іраку. У 2010-му компанію перейменували на Academi. Сьогодні вона є величезною військовою компанією, яка спеціалізується на замовленнях у проведенні військових операцій та супроводі вантажів. Кожен підрозділ, що входить до складу корпорації, виконує ту чи іншу функцію. Так, Blackwater Maritime Solutions готує підрозділи спецпризначення військово-морських сил багатьох країн, наприклад, Азербайджану та Греції. До складу компанії Academi входять також компанії Blackwater Airships, яка конструює безпілотники, Blackwater Armored Vehicle — легку бронетехніку, Raven Development Group займається будівельницькою діяльністю, K-9 готує службових собак. Мозком корпорації можна назвати компанію Xe Watch, що моніторить усю діяльність підрозділів корпорації, збирає інформацію про воєнні конфлікти, контрабанду зброї та інші дані, що стосуються військової сфери. Крім того, співробітники Academi допомагають у встановленні правопорядку в зонах стихійних лих.

G4S

Багатонаціональна фірма, яка надає послуги у сфері безпеки. G4S було засновано 2004 року після злиття данської компанії Group 4 Falck і британської Securicor PLC. Штаб-квартира розташована у Великобританії. Компанія є другим за розміром приватним роботодавцем у світі. Чисельність співробітників — майже 700 тис. осіб. Представництва фірми розташовані в 125 країнах світу. Спеціалізується на комерційному і гуманітарному розмінуванні й утилізації боєприпасів, розробці та виробництві електронних технологій моніторингу, зокрема програмного й апаратного забезпечення, яке використовується для відстеження правопорушників.

2008 року 17 держав підписали Документ Монтре. Це своєрідний кодекс правил — перша спроба на міжнародному рівні унормувати діяльність приватних військових компаній

FDG CORP

Fort Defence Group Corporation було засновано в США 1996 року FDG Corp. Діяла практично в усіх гарячих точках світу — Сомалі, Аденський затоці, Іраку, Гвінеї-Бісау, Ізраїлі, Палестині, Секторі Газа й Афганістані. Компанія надає такі послуги, як охорона суден і вантажів, військова логістика, морські та сухопутні перевезення, навчання спеціальних підрозділів і груп охорони для дій у районах високого ризику, військове консультування. Особлива роль в організації відведена підрозділу FDG SEAL, куди входять плавці-охоронці, які можуть протистояти тероризму на високому професійному рівні на воді та під водою.

DYNCORP

Найбільша приватна військова компанія США, яка веде свою історію від двох фірм, заснованих у 1946 році. DynCorp отримує щорічний дохід, який перевищує 3,4 млрд доларів. Персонал — понад 10 тис. осіб. Працює в таких сферах, як проведення повітряних операцій, відновлення й розвиток, технічне обслуговування та експлуатація, навчання розвідувальних органів, охоронні послуги. Співробітники компанії обслуговують також американські військові літаки і вертольоти, забезпечують повітряну підтримку в боротьбі з лісовими пожежами.

MPRI

Американська приватна військова компанія, заснована 1987-го. У штаті — близько 300 колишніх американських генералів. Компанія на комерційній основі консультує у різних сферах: управління й реформування армії (в Іраку), підбору й закупівлі озброєння (у Грузії), розробки доктрин та концепцій (у Грузії), рішень ситуаційних і оперативних проблем, проведення гуманітарних операцій та військових навчань. Фірма надає послуги американському уряду і владі інших держав, діючи спільно з Пентагоном і ЦРУ. MPRI бере участь у кількох програмах створення колективних сил швидкого реагування, які зможуть проводити гуманітарні та миротворчі операції в Африці. Військову реформу фірма допомагає проводити у Нігерії.

AEGIS DEFENCE SERVICES

Британська ПВК. Заснована 2002 року. Штаб-квартира розташована в Базелі. Має офіси в Кенії, Іраку, Непалі, Бахрейні, Афганістані та США. Чисельність компанії сягає 20 тис. осіб. Головним замовником є американський уряд. Співробітники компанії займаються охоронною діяльністю в аерокосмічному, дипломатичному та урядовому секторах, а також у гірничорудній і нафтогазовій індустріях. Фірма має контракт із американським урядом, який передбачає організацію безпеки в Іраку й охорону уряду США у Кабулі.

TEAM WORKER-CREW & SR

Створена в липні 2017 року. Зареєстрована в Естонії. Основний вид діяльності — консалтинг у сфері безпеки. Основу компанії складають люди зі знанням і досвідом роботи в силових та охоронних структурах. Основна частка персоналу — українці, які були учасниками миротворчих місій, решта — 5–10 років відслужили у французькому легіоні. Усі фахівці пройшли підготовку у відповідних центрах і офіційно підтвердили власний кваліфікаційний рівень. Свою діяльність TEAM WORKER-CREW & SR починала з роботи на морі — здійснювала супровід суден на піратонебезпечних напрямках. Але останнім часом в цьому секторі відчувається демпінг цін, тому компанія переключилася на сушу. Здебільшого це Ірак і Афганістан, країни, де зараз працює найбільше людей за контрактом. Приймаючи рішення про відкриття компанії в країні Євросоюзу, враховували кілька чинників. Один із них — відсутність відповідного законодавства в Україні. Ще один пов'язаний із тим, що для багатьох зарубіжних замовників Україна поки що не є відповідним авторитетом. Це часом ускладнює вирішення низки юридичних питань, також і щодо захисту інтересів українців, які працюють у компанії.

«ГРУПА ВАГНЕРА»

У 2013 році російські менеджери ПВК Moran Security Group, що спеціалізувалася на захисті торгових суден від піратів, зареєстрували в Гонконгу ПВК «Слов'янський корпус» і набрали за тимчасовою трудовою угодою 267 співробітників для «охорони родовищ і нафтопроводів» у Сирії. Замість того співробітники «Слов'янського корпусу» взяли участь у громадянській війні в цій країні. Також «Група Вагнера» діяла в Україні — в Криму та на Сході країни, здійснюючи терористичні операції. Саме цій ПВК приписують проведення спецоперацій проти українських військ на першому етапі війни на Донбасі й знищення ряду польових командирів «ДНР»/«ЛНР», які вийшли з-під контролю московських кураторів. Служба безпеки України 7 жовтня 2017 року заявила, що бійці «Групи Вагнера» брали участь у бойових діях на Донбасі з 2014-го. За даними СБУ, вони причетні до збитого Іл-76, штурму луганського аеропорту та Дебальцевого. Було встановлено 1570 імен і даних щодо бойовиків «Групи Вагнера», також і тих, хто загинув на території України. У 2017 році «Групу Вагнера» було включено до списку санкцій США й визнано незаконним збройним формуванням.

Підготував Володимир АЛЄКСЄЄВ

РОСІЙСЬКИЙ МУНДІАЛЬ: КОЛИ МОРАЛЬНІ ПРИНЦИПИ ПЕРЕБУВАЮТЬ В ОФСАЙДІ

ФУТБОЛ — ЦЕ ГРА МІЛЬЙОНІВ, А ЧЕМПІОНАТ СВІТУ З ФУТБОЛУ — СВЯТО, ЯКЕ РАЗ НА ЧОТИРИ РОКИ ОБ'ЄДНУЄ УВЕСЬ СВІТ НА СТАДІОНАХ ТА БІЛЯ ТЕЛЕЕКРАНІВ. АЛЕ ЧИ БУДЕ ТАК НА ЧС-2018?

Цьогорічний мундіаль до його початку вже отримав погану репутацію. Корупція, допінг, агресія, вбивства, отруєння, шалена пропаганда й брехня — це той асоціативний ряд, який виникає у пересічного громадянина світу при згадуванні такої країни, як Росія. Можливо, латиноамериканці чи навіть деякі європейці не так детально поінформовані про всі переваги «руского міра», як українці, але все ж таки головна правда про путінський режим відома. Не секрет, що такою масштабною подією, як чемпіонат світу з футболу, Кремль, насамперед, намагатиметься поправити свою підмочену репутацію й показати світові: погляньте, люди, ми такі миролюбні, махаємо прапорцями й посміхаємося! Що-що, а замилювати око в РФ уміють і, не шкодуючи коштів, роблять це залюбки

Малюнок Андрія Єромленка

Давно відомо, що спорт — поза політикою, тому й приїдуть команди-учасниці з усіх куточків планети на турнір, щоб представляти свої країни. Так само й після закінчення змагань: ніхто не скасує ні політичного, ані санкційного тиску, незважаючи на усміхнену сувенірну матрьошку в валізі, придбану на згадку.

Узагалі дивує сам факт того, що Росії вдалося зберегти право на проведення такого престижного змагання із головними месе-джами — «чесна гра» та «ні — расизму».

Починаючи з визначення країни — господарки ЧС-2018 у 2010 році, у світових ЗМІ з'явилися численні критичні публікації, що наголошували на корупційній складовій під час вибору Росії господаркою проведення змагань. Ці звинувачення спиралися на дані інсайдерів із FIFA, спортивних аналітиків-експертів, журналістів. Пізніше вони отримали підтвердження фактичними доказами від слідчих органів та розвідок різних держав. Навіть колишній очільник FIFA Йозеф Блаттер 2015 року все ж таки визнав, що закулісна таємна домовленість існувала вже наперед, до офіційного голосування виконкому FIFA у грудні 2010-го. Було укладено «джентльменську угоду», що передбачала фальсифікацію результатів голосування, щоб надати права на ЧС-2018 саме Росії.

Але, як не дивно, зізнання вищої посадової особи Всесвітньої футбольної асоціації не відібрало право на проведення змагань у РФ. Не вплинуло на це рішення й відкриття прокуратурою Швейцарії кримінальних справ та арешт керівництва FIFA. І це при тому, що на той час Росія вже сплюндрувала міжнародне право, анексувавши Крим, розв'язавши війну на Сході України та збивши «Боїнг-777».

Чи то Кремль знову потайки відправив своїх «послів доброї волі» з валізами, повними подарунків, чи то й справді у FIFA до останнього вірять у те, що спорт — поза політикою.

Міжнародний допінговий скандал, викликаний масовим застосуванням допінгу російськими легкоатлетами на державному рівні, ніби підказував світові: тепер уже час позбавити! Але й тут Росії вдалося залишитися господаркою мундіалю.

Потім були звинувачення у застосуванні хімічної зброї й порушенні зобов'язань, узятих на себе Росією 2013 року. Тоді Москва пообіцяла домогтися від Дамаска повного знищення хімічної зброї. Після цього експерти Ради безпеки ООН зібрали докази про чотири нові хімічні атаки і про масові жертви серед цивільного населення в Сирії в результаті їх проведення. Але Росія просто наклала вето на продовження розслідування Ради безпеки.

Навіть після встановлення міжнародною спільною слідчою групою в Нідерландах причетності російських військових до збиття малайзійського «Боїнга» над територією України 2014 року? Ні, такі «дрібниці» не зупинили наближення футбольного чемпіонату…

Звісно, в російського керівництва склалося враження, буцімто ніщо на цій планеті не завадить їм провести це свято. Адже було так приємно насолоджуватися «тріумфальними» зимовими Олімпійськими іграми-2014 попри те, що більше половини спортивних комплексів та містечок у Сочі зараз простоюють, нікому не потрібні, а олімпійські медалі у росіян через застосування допінгу відібрали. Та це дрібниці, бо спогади про «велику» Росію, яка всіх перемагає, гріють душу. А ще більше гріють гроші, що осіли в кишенях чиновників після небаченого раніше «розпилу» державних коштів.

І коли теплим літнім днем умовний уболівальник Пітер із Лондона, Франсуа з Марселя чи Хорхе з Мехіко гулятиме російським містом, то він, мабуть, не згадає про те, що десь там, у сусідній країні, гинуть люди через російську агресію. Що сотні людей опинилися за гратами чи навіть убиті через найтяжчий гріх у сьогоднішній Росії — відсутність у їхніх очах відданості путінському режимові. Їх будуть пильно «охороняти» тисячі поліціянтів, бо на період проведення ЧС-2018 «правоохоронцям» у Росії дозволили майже все. Головне — щоб жоден мітингувальник із плакатом не просочився на свято й не зіпсував враження про таку «демократичну» країну. Нікому з туристів не покажуть, як живе пересічний ростовець чи самарець за кілька десятків кілометрів від стадіону. Ідеальну картинку доповнять «потьомкінські села», зведені за старовинною російською традицією поблизу стадіонів.

Дивує сам факт того, що Росії вдалося зберегти право на проведення такого престижного змагання із головним меседжем — «чесна гра»

За задумом, це має бути свято, і, можливо, на когось воно справить приємне враження. Тільки треба зробити так, щоб ніхто не постраждав від нападів відомих російських «толерантних» футбольних фанатів, від обвалу частини збудованого «на авось» стадіону чи змодельованого ФСБ «теракту».

Не звертає уваги Кремль і на невеличкий політичний демарш керівництва деяких країн, які відмовилися відвідати офіційні заходи. Причому не через убивства українців протягом чотирьох років, не через сирійські злочини чи збитий «Боїнг», а через отруєння у Солсбері. Але навряд чи цей факт уже якось засмутить керманича Росії. У Держдумі вже дали оцінку такій міжнародній політичній акції. «Це їхні труднощі», — заявив спецпредставник міжнародних міжпарламентських і громадських організацій із питань розвитку спорту РФ В'ячеслав Фетисов.

Спорт — поза політикою, тому кожна людина все вирішує сама. Для когось можливість насолодитися спортивним шоу переважила усі злочини країни-агресора, а комусь моральний «відтінок» свята був очевидним із самого початку. Знайшлося й більше 5000 українців, які начебто настільки обожнюють футбол, що готові ризикнути й поїхати на мундіаль. От тільки цікаво, за кого вони там уболіватимуть?..

Міністр закордонних справ України Павло Клімкін закликав українців не їхати на чемпіонат світу з футболу, нагадавши, що провокації під час його проведення гарантовані. Звісно, українські дипломати робитимуть усе можливе, щоб витягнути наших громадян у випадку, якщо хтось потрапить у біду. Але численні спроби України звільнити політв'язнів, які наразі знаходяться в російських казематах на підставі сфабрикованих справ, свідчать про те, що ніякі моральні чи правові норми на території Росії не діють. Якщо «чекіст» накаже посадити, то посадять навіть немовля.

І якщо раптом українських поціновувачів футбольного свята в Росії битимуть «мишебратья» з метою донести всю правильність курсу їхнього вождя або ФСБ випадково знайде у валізі нашого уболівальника сувенірну гетьманську булаву чи прапор України та звинуватить у тероризмі й шпигунстві, то їм потрібно знати, що на Луб'янці, на відміну від FIFA, в тезу «спорт — поза політикою» не вірять.

Дмитро ЗАВТОНОВ

АРТИСТАМ АНСАМБЛЮ ВІРСЬКОГО АПЛОДУВАЛИ У ПОНАД 80 КРАЇНАХ СВІТУ

СЬОГОДНІ В РЕПЕРТУАРІ ЦЬОГО СЛАВЕТНОГО КОЛЕКТИВУ БІЛЬШЕ 50 ПОСТАНОВОК. ПРОТЯГОМ НАЙБЛИЖЧИХ ТРЬОХ РОКІВ ПЛАНУЮТЬСЯ КОНЦЕРТИ У 100 МІСТАХ КРАЇНИ

У розмові з нашим кореспондентом народний артист України, Герой України, художній керівник Національного заслуженого академічного ансамблю танцю України ім. Павла Вірського Мирослав Вантух розповів про найяскравіші сторінки історії славетного колективу, свій життєвий і творчий шлях. А ще поділився враженнями від поїздок на Донбас, виступів перед українськими вояками та мирними жителями. А почалася наша розмова зі спогадів про непросте дитинство, перші кроки до високого мистецтва й підкорення його вершин

Запальний танець у виконанні академічного ансамблю ім. Павла Вірського

— Я народився на Львівщині, — говорить Мирослав Михайлович. — Служив у лавах Радянської армії, навчався у Львівському культосвітньому технікумі. Трудову діяльність розпочав 1958 року організатором-методистом культосвітньої роботи в цьому ж навчальному закладі. На початку 60-х років створив при Львівському палаці культури імені Юрія Гагаріна танцювальний ансамбль «Юність», який згодом став одним з найкращих хореографічних колективів України, переможцем міжнародних конкурсів.

— А коли очолили ансамбль імені Павла Вірського?

— Це сталося 1980 року — після смерті Павла Павловича Вірського.

— Чи правда, що тільки-но ви перебралися до Києва, як на вас написали донос зі звинуваченням у так званому буржуазному націоналізмі та інших таких же «гріхах»?

— Було й таке.

— І чим це закінчилося?

— Мене викликали у відділ культури ЦК КПУ, і його завідувач Борис Іваненко дав мені прочитати той пасквіль.

— І що ж ви відповіли на ці закиди, Мирославе Михайловичу?

— Сказав, що розмовляв, розмовляю і розмовлятиму рідною мовою, бо живу не в Якутії чи на Сахаліні, а на Україні, та ще й у її столиці. При цьому додав, що готовий хоч завтра повернутися до милого серцю Львова.

— Розкажіть, будь ласка, про колектив, який очолюєте майже 40 років.

— Його створено горезвісного 1937 року Павлом Вірським і Миколою Болотовим. Незмінним керівником ансамблю протягом 1955–1975 років був Павло Павлович. Якщо говорити про репертуар, то його основу завжди становили і нині становлять старовинні й сучасні танці різних регіонів України, зокрема «Запорожці», «Чумацькі радощі», «На кукурудзяному полі», «Новорічна метелиця».

Під моїм керівництвом відновлено понад 10 номерів програми з творчого доробку Павла Вірського — «Ми з України», «Про що верба плаче», «Подоляночка», «Рукодільниці» та інші шедеври Павла Павловича. Сьогодні їх знає весь світ.

— Чимало артистів вашого колективу є народними і заслуженими. Як ви ставитеся до цих звань, які дехто називає анахронізмом?

— Шлях наших артистів до звань не те що тернистий, а виснажливий. Тих "розумників", які так кажуть, запрошую прийти хоча б раз на наші репетиції, і якщо вони є адекватними людьми, то, сподіваюся, дещо змінять свою думку. Якщо людина талановита, багато працює на благо України та її народу, радуючи тисячі, десятки тисяч людей своїм талантом, то чому б не відзначити її цим званням?

— Ваше ставлення до тих українських артистів, які нині виступають у Росії?

— Але до Росії їздять, наскільки мені відомо, виключно представники шоу-бізнесу. А серед них мало хто вирізняється національною свідомістю, бракує їм і інших рис, притаманних адекватним людям…

— Свого часу ваш колектив там приймали на біс, вам особисто тиснув руку нинішній господар Кремля, маєте багато друзів. Звідси й запитання: чи кличуть росіяни приїжджати з виступами? Напевно, і гонорарами не образили б…

> *«Їдучи на Донбас, не сподівався, що нас так тепло зустрінуть та проситимуть приїхати ще. А це, погодьтеся, є свідченням того, що мистецтво потрібне й на війні, де вибухають міни і снаряди, де будь-якої миті можуть прилетіти «гради»*

— З початку подій на Сході України дорога нам туди закрита. Не так давно нас, до речі, запрошували виступити у Кремлівському палаці, але ми навіть не розглядали це питання. Щодо друзів-росіян, то останнім часом ніхто з них навіть не телефонує…

— Ансамбль імені Павла Вірського побував у понад 80 країнах світу. Де вас найбільш тепло приймали?

— Та легше назвати країни, де ми не були, ніж ті, де виступали. Нас приймали В'єтнам, Корея, Китай, Куба, Австрія, Велика Британія, Канада, США, Бельгія, Франція, Іспанія, Італія, Греція, Бразилія, Аргентина, Венесуела, Португалія, Швейцарія, Данія, Андорра та багато інших. І скрізь наші концерти спричиняли справжній фурор. Запам'яталося Монако, де колектив танцював під час відкриття чемпіонату світу з тенісу у величезній залі. Перед нами виступали артисти з інших країн. При цьому офіціанти розносили таці з різними стравами і напоями. Коли ж ми почали свій виступ, усі вони кудись зникли, а присутні, спостерігаючи за нашим виступом, забули про накриті столи, що ломилися від усіляких делікатесів. По закінченні виступу всі піднялися та почали аплодувати. Коли оплески вщухли, до мене підійшов принц Альберт і, потиснувши руку, сказав: «Оці ситі мільярдери й мільйонери, що знаходяться в залі, за всю її історію встали лише вдруге. А вперше вони це зробили, коли тут співав Лучано Паваротті».

— П'ятий рік поспіль проти України ведеться неоголошена війна, гинуть як наші солдати, так і мирні мешканці Донбасу. Ансамбль Вірського виступав на Сході держави?

— Звичайно. Відверто кажучи, їдучи на Донбас, не сподівався, що нас так тепло зустрінуть та проситимуть приїхати ще. А це, погодьтеся, є свідченням того, що мистецтво потрібне й на війні, де вибухають міни і снаряди, де будь-якої миті можуть прилетіти «гради», вкоротивши тобі віку. Ми виступали як у населених пунктах, так і безпосередньо в розташуванні військових частин, а також у госпіталях, де лікуються поранені. Солдати, звичайні українські хлопці, від душі нам дякували й запрошували приїхати ще. І ці прохання для мене особисто дуже багато означають.

По завершенні концерту ми виходили на сцену, щоб вклонитися глядачам. У такі миті й на очах артистів, і на очах військовиків бриніли непрохані сльози.

— Скажіть чесно: на Схід країни поїхали з власної ініціативи чи вам порадили так вчинити? Не страшно було, знаючи, що можна потрапити під обстріли?

— По-перше, поїхав за велінням серця, бо там же наші українські хлопці! Як можна їх не підтримати? По-друге, кожній людині страшно потрапити під обстріл. А хіба наші хлопці, яких протягом доби неодноразово обстрілюють, дуже комфортно почуваються у бліндажах чи на позиціях?

— У вас двійко дітей, які теж пов'язали свої життя з мистецтвом.

— Донька Галина — артистка балету нашого ансамблю, народна артистка України. Син Мирослав працює у нашому колективі адміністратором. Він — заслужений працівник культури України. Маю онуку Наталю, яка є студенткою Київського національного університету ім. Т. Шевченка і танцює в ансамблі, а також онука-школяра Мирослава.

— Де, Мирославе Михайловичу, черпаєте кадри для ансамблю? Тобто в яких навчальних закладах сьогодні готують артистів-танцюристів? І скільки часу потрібно, щоб досягти такого рівня професійності?

— На початку «лихих» 90-х чимало артистів, зважаючи на вкрай скрутне матеріальне становище, поїхали в пошуках кращої долі за кордон. Зрештою в мене як художнього керівника ансамблю виникла проблема: з ким виступати? Хто прийде на зміну тим, хто за віком чи з інших обставин буде змушений нас покинути? І тоді разом з дружиною, яка теж працює в ансамблі, ми створили власну школу танцю. Вона й по сьогодні керує нею. У школі протягом 10 років навчаються дітки, які приходять туди в шість. Потім вони на конкурсній основі вступають у студію ще на два роки. Найбільш талановитих запрошую до ансамблю. На практику. Якщо молода людина покаже себе здібною, перспективною, то пропоную залишитися.

— Завершуючи розмову, Мирославе Михайловичу, розкажіть про творчі плани.

— На сьогоднішній день у нашому репертуарі понад 50 постановок. Але хочу ще поставити кілька чоловічих танців, зокрема «Колушарі» й «Аркан», а також закарпатський жіночий танець. Збираємось до Парижа, куди повеземо три програми, кожна з яких міститиме 15 номерів.

Плануємо протягом найближчих трьох років виступити з концертами у 100 містах України, хочемо донести високе українське мистецтво до якомога ширшого кола співвітчизників. Готуємось також і до виступів перед нашими хлопцями, які боронять сьогодні нашу українську землю.

Інтерв'ю провів Сергій ЗЯТЬЄВ

НАШІ ПРОГРАМІСТИ ВИБОРОЛИ ДРУГЕ МІСЦЕ НА ОЛІМПІАДІ З ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ, ЩО ВІДБУЛАСЬ У КАЗАХСТАНІ

Нещодавно в сім’ї сержанта військової служби за контрактом Сергія Михайлюка (він проходить службу в Національному військово-медичному клінічному центрі «ГВКГ») і його дружини Ірини відбулася радісна подія: їхній син Євген став срібним призером Міжнародної олімпіади з інформаційних технологій INFOMATRIX–2018, що проводилася в казахському місті Алмати.

Її учасниками стали близько 500 молодих людей, які представляли 12 країн світу. Зокрема Казахстан, Китай, Польщу, Гонконг та інші. Зважаючи на кількість учасників, боротьба була гострою.

— Представляти Україну на Олімпіаді випало мені й Артему Мартинюку, з яким ми навчаємось у Київському ліцеї інформаційних технологій № 79, — говорить Євген. — Налаштовані були на «золото», але, як бачите, трохи не пощастило.

Олімпіада тривала лише два дні, які були вкрай напружені. Так, першого дня її учасники захищали проект «Штучний інтелект для визначення психологічного стану людини», а другого — складали контрольні тести. За підсумками цих проектів наша команда і посіла почесне друге місце в категорії «Програмування».

Євген Михайлюк поки що не визначився з майбутньою професією. Але, за його словами, вона, найімовірніше, буде пов’язана з програмуванням.

Артем РУДНИК

Євген Михайлюк із сім’ї військовослужбовця

Інформація КЕВ м. Харків МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб’єктів оціночної діяльності, проведеного 07.06.2018 р.:

№ з/п	Найменування об’єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1	Нежитлове приміщення в будівлі № 11 нерухомого військового майна загальною площею 194,4 кв.м за адресою: м. Харків, вул. Залютинська, 20, в/м № 122, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ТОВ «САБО МАКРО»
2	Нежитлові приміщення в будівлі № 12 нерухомого військового майна загальною площею 578,6 кв.м за адресою: м. Харків, Рогань, в/м № 2, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ТОВ «САБО МАКРО»
3	Нежитлове приміщення будівлі № 91 нерухомого військового майна загальною площею 355,0 кв.м за адресою: м. Харків, Рогань, в/м № 2, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ТОВ «САБО МАКРО»
4	Нежитлові приміщення будівлі № 72 нерухомого військового майна загальною площею 67,0 кв.м за адресою: м. Харків, Кільцевий проїзд, в/м № 138, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ФОП ДОРОШЕВ Р.О.
5	Нежитлові приміщення окремо розташованої будівлі № 12 нерухомого військового майна загальною площею 450,3 кв.м за адресою: м. Харків, вул. Залютинська, 20, в/м № 122, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ФОП ДОРОШЕВ Р.О.
6	Нежитлові приміщення окремо розташованої будівлі № 30 нерухомого військового майна загальною площею 333,0 кв.м за адресою: м. Харків, вул. Залютинська, 20, в/м № 122, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ТОВ «САБО МАКРО»

***

Посвідчення учасника бойових дій серії УБД № 046425, видане 14 березня 2017 року на ім’я ПОПИКА Дмитра Анатолійовича, вважати недійсним.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об’єкт оцінки: нежитлові приміщення в будівлі інв. № 30 площею 55,60 кв.м. Місцезнаходження об’єкта оцінки: Черкаська обл., Христинівський р-н, с. Розсішки, військове містечко № 2.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб’єкти оціночної діяльності — суб’єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб’єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб’єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб’єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб’єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов’язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл. м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 13. **Телефон для довідок:** (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об’єкт оцінки: нежитлові приміщення в будівлі інв. № 47 площею 90,60 кв.м. Місцезнаходження об’єкта оцінки: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Шолом-Алейхема, військове містечко № 2.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб’єкти оціночної діяльності — суб’єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб’єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб’єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб’єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб’єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов’язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл, м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 13. **Телефон для довідок:** (068)739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об’єкт оцінки: нежитлові приміщення в будівлі інв. № 157 площею 152,23 кв.м. Місцезнаходження об’єкта оцінки: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Гайок, військове містечко № 50.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб’єкти оціночної діяльності — суб’єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб’єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб’єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб’єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб’єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов’язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться б 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 13. **Телефон для довідок:** (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об’єкт оцінки: щебеневий майданчик площею 30,0 кв.м та труби котельні інв. № 32 (для розміщення 4 антено-місць).

Місцезнаходження об’єкта оцінки: Київська обл., Рокитнянський р-н, с. Ольшаниця, в/ч А0543, військове містечко № 3.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб’єкти оціночної діяльності — суб’єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб’єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб’єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб’єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб’єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов’язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 13. **Телефон для довідок:** (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Інформація

Квартирно-експлуатаційного відділу м. Чернівці про підсумки конкурсу з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна, що відбувся 01 червня 2018 року

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за № 699/27144, ухвалено рішення **про визнання переможцем конкурсу** з відбору суб’єктів оціночної діяльності — суб’єктів господарювання, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна:

— частини нежитлового приміщення першого поверху (№ 2, № 32) загальною площею 4,0 кв.м в будівлі № 2 (казарма);

— частини нежитлового приміщення першого поверху (№ 1) загальною площею 2,0 кв.м в будівлі № 3 (їдальня);

— частини нежитлового приміщення першого поверху (№ 8) загальною площею 2,0 кв.м в будівлі № 75 (спортивний зал)

військового містечка № 2, розташованого за адресою: м. Кам’янець-Подільський, вул. Гагаріна, 56, що перебуває на балансі КЕВ м. Чернівці, з метою подальшої передачі в оренду **Приватне підприємство «Аспект».**

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об’єкт оцінки: частина технічного майданчика інв. № 158 загальною площею 30,0 кв.м та труби котельні інв. № 148 (для розміщення 4 антено-місць).

Місцезнаходження об’єкта оцінки: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Шолом-Алейхема, військове містечко № 2.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб’єкти оціночної діяльності — суб’єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб’єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб’єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб’єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб’єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов’язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 13.

Телефон для довідок: (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об’єкт оцінки: нежитлові приміщення в будівлі інв. № 48 площею 35,10 кв.м. Місцезнаходження об’єкта оцінки: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Гайок, військове містечко № 50.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб’єкти оціночної діяльності — суб’єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб’єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб’єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб’єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб’єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов’язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 13.

Телефон для довідок: (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об’єкт оцінки: нежитлові приміщення в будівлі інв. № 8 — склад площею 460,9 кв.м та частину 2-го поверху в будівлі інв. № 1 площею 161,3 кв.м. Місцезнаходження об’єкта оцінки: м. Черкаси, вул. Смілянська, 125, в/м № 65.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб’єкти оціночної діяльності — суб’єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб’єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб’єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб’єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб’єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов’язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 13.

Телефон для довідок: (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Інформація

Квартирно-експлуатаційного відділу м. Чернівці про підсумки конкурсів з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна, що відбулися 06.06.2018 та 07.06.2018

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за № 699/27144, ухвалено рішення **про визнання переможцем конкурсів** з відбору суб’єктів оціночної діяльності — суб’єктів господарювання, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна:

— нежитлового приміщення №1–1 загальною площею 47,3 кв.м в будівлі № 55 (склад), військового містечка № 41, розташованого за адресою: м. Чернівці, вул. Чкалова, 17;

— нежитлового вбудованого приміщення четвертого поверху (№1–1) загальною площею 10,0 кв.м в будівлі (літ. А) Гарнізонного будинку офіцерів (інв. № 4), військового містечка № 101, розташованого за адресою: м. Чернівці, пл. Театральна, 6, що перебувають на балансі КЕВ м. Чернівці, з метою подальшої передачі в оренду **Дочірнє підприємство «Буковинська управляюча компанія».**

***

Посвідчення учасника бойових дій серії АБ № 493749, видане 04 травня 2016 року на ім’я БОНДАРЕНКА Анатолія Володимировича, вважати недійсним.

Оголошується проведення поетичного конкурсу «Свою Україну любіть» для військовослужбовців Збройних Сил України, учасників бойових дій на Сході України та волонтерів

Міністерство оборони України, Всеукраїнський благодійний культурно-науковий фонд Тараса Шевченка за підтримки Національної спілки письменників України оголошують черговий конкурс патріотичної поезії «Свою Україну любіть» до Дня незалежності України для військовослужбовців Збройних Сил України, учасників бойових дій на Сході України та волонтерів. Переможців буде нагороджено дипломами, найкращі поезії будуть вміщені до збірника «Захалявна книжка захисника України», а їхні автори зможуть узяти участь у читанні своїх творів на вечорі творчості учасників АТО, який відбудеться до Дня захисника України.

До складу журі конкурсу входять провідні українські поети і прозаїки. Голова журі — письменниця, президент Всеукраїнського благодійного культурно-наукового фонду Т. Г. Шевченка Людмила Красицька.

З повною інформацією щодо вказаного заходу (умовами та строками його проходження) можна ознайомитися на сайті: https://svoyu-ukrajinu-lyubit.webnode.com.ua

Корінна жителька міста корабелів Миколаєва Ганна Треміля з дитинства мріяла про флотський однострій та службу у Військово-Морських Силах. Саме тому відразу по закінченні місцевого базового медичного коледжу уклала контракт зі Збройними Силами України. Зараз вона є фельдшером медичного пункту частини зв'язку.

На початку цього року, успішно закінчивши поглиблений курс з тактичної медицини за програмою навчально-тренувальної місії Великої Британії ORBITAL, вона єдина з майже тридцяти слухачів отримала, окрім сертифіката, ще й заохочувальну відзнаку Королівського полку фузилерів. Після цього Ганну було запрошено разом із британськими колегами читати курс лекцій українським військовослужбовцям, які готуються до відрядження в район проведення операції Об'єднаних сил.

Євгеній СИЛКІН

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

ГУЦУЛЬСЬКА ТРЕМБІТА — НАЙДОВШИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ У СВІТІ

Україна вже кілька століть поспіль залишається країною-рекордсменом, де виготовляють найдовші у світі музичні духові інструменти — трембіти. Це зафіксовано в Книзі рекордів Гіннесса. Середня довжина трембіти — три метри, але трапляються унікальні екземпляри, які можуть сягати й восьми метрів. Від довжини інструмента залежить і висота звуку. До речі, його чути на відстань понад 10 км. Гуцули вірять, що у трембіті живе душа українських гір.

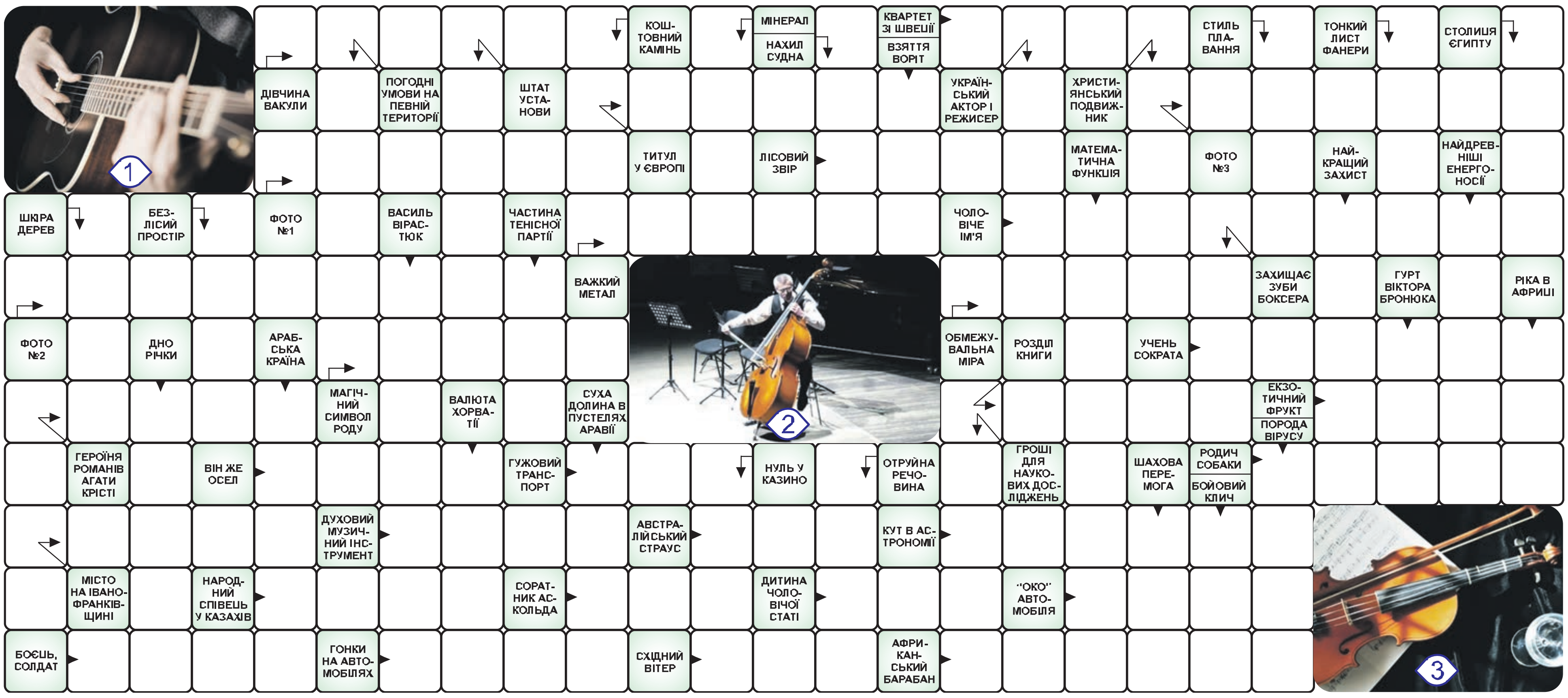
Для вівчаря на пасовищі високо в горах трембіта — це не просто музичний інструмент. Раніше вона була чи не єдиним його засобом зв'язку із селом, тобто такий собі старовинний мобільний телефон. Нею користувалися щодня, її голос сповіщав про початок та кінець робочого дня, про народження дитини, весілля чи проводи людини в останню путь… А найдосвідченіші чабани навіть передбачали за нею погоду. Кажуть, особливо добре інструмент відчуває дощ та грозу.

І хоча виглядає трембіта просто, це оманливе враження. Її виготовлення нерідко затягується на два роки. Спочатку треба обрати хорошу смереку, в яку влучила блискавка, — тоді вона добре колеться, має сильну енергетику, не тріскає. Деревина після удару блискавки — суха, бо крізь неї пройшло декілька десятків тисяч вольтів. А як звучить! Гуцули переконані, що з небесним громом дереву передається голос Творця.

Зрізаний стовбур залишають надворі на рік загартовуватись. А далі його належить одним ударом розчахнути навпіл і вручну витесати серцевину — це теж може тривати рік. Адже товщина стінки готової трембіти має бути лише 2 міліметри. І останній етап — дві половинки слід скріпити берестом ясена. Перед використанням трембіту вимочують у воді, тоді вона видає кращий звук. А якщо її залити гарячою сироваткою, як це колись робили вівчарі, звук нагадуватиме орган.

До слова, на перший погляд з трембітою може впоратися тільки дуже сильна людина, адже цей інструмент здається важким. Насправді ж трембіта важить кілька кілограмів. А от досягти того, щоб з трембіти лунали потужні і красиві звуки, вдається не кожному — для цього мають бути здорові і сильні легені.

Артем РУДНИК

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 30906 Замовлення 62371

Ціна вроздріб – договірна

ТВО головного редактора Анатолій МАРКЕВИЧ

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Сергій ВОРОНКОВ

Провідний літературний співробітник — Леонід ГНАТЮК

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Передплатний індекс — 68618

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)

P — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114